Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 137

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 15.—	Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 30.—	» » 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ πεζὰ 10 λεπτὰ ἡ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 30 λεπτὰ ἡ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σμυρνιὲς ἢ Ἀθηναῖες;

Ποιὲς σᾶς ἀρέσουν περισσότερο;

ΤΥΠΟΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

ΤΥΠΟΣ ΣΜΥΡΝΙΑΣ

Τὸ μεταξὺ Σμύρνης καὶ Ἀθηνῶν δημοψήφισμα καλλονῆς, τὸ ὁποῖον προεκήρυξεν ἡ «Σφαῖρα» ζωηρὸν ἤρχισε νὰ προκαλῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν της.

Πρόκειται νὰ ἐξακριβωθῇ ποῖος τύπος γυναικείας εὐμορφιᾶς ἀρέσει περισσότερον:

Ἡ Σμυρνιὰ ἢ ἡ Ἀθηναία;

Εἰς τὴν α΄ σελίδα κάθε φύλλου θὰ δημοσιεύονται αἱ φωτογραφίαι μιᾶς Ἀθηναίας καὶ μιᾶς Σμυρνιᾶς, ὡς ἀντιπροσωπευτικῶν τύπων τῆς καλλονῆς τῶν δύο πόλεων, διὰ νὰ ἔχουν πρόχειρον οἱ ψηφίζοντες τὴν ἀντιπαραβολήν.

Ὅσες Σμυρνιὲς ἢ Ἀθηναῖες εὔμορφες θέλουν μποροῦν νὰ μᾶς στέλλουν τὰς φωτογραφίας των καὶ ἐφ' ὅσον κρίνονται καλαὶ καὶ τεχνικῶς δημοσιεύσιμοι θὰ δημοσιεύονται.

Ἅμα τελειώσῃ τὸ δημοψήφισμα θὰ δοθοῦν μεγάλα βραβεῖα διὰ κληρώσεως μεταξὺ ὅσων θὰ λάβουν μέρος. Ὅλαι καὶ ὅλοι, δύνανται νὰ ψηφίσουν συμπληρώνοντες καὶ ἀποστέλλοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὸ κάτωθι ψηφοδέλτιον:

3 Ἀθηναία ἢ Σμυρνιά; 3

Ἡ γνώμη σας..... Ὄνομα καὶ διεύθυνσις:

.....

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΚΥΜΑ ΗΘΙΚΗΣ

Εἶνε παρατηρημένον ὅτι κάθε μεγάλην ἀνατροπήν, ὅπως εἶνε ὁ πόλεμος, ἀκολουθεῖ ἔκλυσις ἠθῶν. Τὸ ἴδιο ἦτον ἑπόμενον νὰ συμβῇ καὶ μὲ τὸν μεγάλον εὐρωπαϊκὸν πόλεμον καὶ ἡ ἔκλυσις ἐξεδηλώθη κυρίως στὴς γυναικείες τουαλέττες. Οἱ ἀθηναῖοι, ὅπως κ' ὅλοι οἱ εὐρωπαῖοι ἄλλως τε, εὑρέθημεν ἑνώπιον θελκτικῶν ἀποκαλύψεων, τας ὁποίας οὔτε ἑτοιμούσαμεν νὰ ὀνειρευθῶμεν. Ἀλλὰ κάθε γεγονὸς ἔχει τὸν ἀντίκτυπόν του. Καὶ ἡ ἀντίδρασις ἤρχισε νὰ ἐκδηλοῦται ἀπὸ παντοῦ. Πρῶτος ἐξεστράτευσε κατὰ προκλητικότητος τῶν γυναικείων ἀμφιέσεων ὁ Ποντίφηξ, ὁ ὁποῖος φαίνεται νὰ περιφρονῇ τὴν προς αὐτὸν ἀφοσίωσιν τοῦ ὡραίου φύλου. Δεύτερος ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ὑπερτολμηρῶν ντεκολτὲ αὐτοπροσώπως ὁ προϋπουργὸς τῆς Βουλγαρίας Σταμπολίσκυ. Τελευταίως οἱ Ἄγγλοι ὑπουργοὶ ἀπεράσισαν νὰ ἐπιβάλουν μερικοὺς περιορισμοὺς εἰς τὰς μὶς ὑπαλλήλους των, αἱ τουαλέττες τῶν ὁποίων κάθε ἄλλο παρὰ κατάλληλοι διὰ γραφεῖον ἐφαίνοντο νὰ ἦσαν. Καὶ πρὸ ἑβδομάδος ἡ ἀστυνομικὴ διεύθυνσις τοῦ Βερολίνου ἐξέδωκε—τίποτε ὀλιγώτερον, τίποτε περισσότερον—διάταξιν ὁρίζουσαν εἰς 30 πόντους τὴν ἀπόστασιν ἡ ὁποία ἐπιτρέπεται νὰ ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ ἀστραγάλου καὶ τοῦ κατωτέρου μέρους τῆς φούστας μιᾶς γυναικός. Ἡ παραβάτις εἰσαγεται ἀμέσως εἰς τὸ πταῖσμα καὶ τὰ πταίσματα εἰς τὴν Γερμανίαν πληρώνονται μὲ ἄργιον πρόστιμον. Τὰ δὲ γερμανικὰ περιοδικὰ δημοσιεύουν σπαρταριστὰς γελοιογραφίας ἀστυφυλάκων, οἱ ὁποῖοι σταματοῦν εἰς τοὺς δρόμους τὰς βερολινέζας φροϋλάϊν, διὰ νὰ ἐξακριβώσουν μὲ τὸ μέτρον εἰς τὰ χέρια, κατὰ τρόπον πολὺ ἀδιάχριτον συχνά, μήπως ἡ φούστα των εἶνε πιὸ κοντὴ ἀπὸ τὸ κεκανονισμένον.

Σημειωτέον ὅτι αἱ γυναῖκες ἀμύνονται κραταιῶς ἐναντίον τοῦ διωγμοῦ αὐτοῦ, δικαίως δὲ κατὰ τὴν γνώμην μου, διότι ἡ κοντὴ φούστα ἀποτελεῖ τὴν ὡραιοτέραν κατάκτησιν τῆς γυναικὸς—μετὰ τὴν τοῦ ἀνδρός, ἐννοεῖται.

Ὁπωσδήποτε, ἐγώ, ἐὰν ἦμουν διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας—τοῦθ' ὅπερ δὲν εἶμαι, ὡς γνωστόν, διότι, ὅπως εἶχα λάβει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἰπω πρὸ δεκαετίας, ἐπιδιώκω τὴν θέσιν τοῦ πατριάρχου—θὰ ἄφηνα πλήρη καὶ ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν εἰς τὴν γυναικείαν ἐνδυμασίαν. Ἐν ἀνάγκῃ μάλιστα θὰ ἐπέτρεπα καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ προμηθοριὸν φύλλον τῆς συκῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἂν μὴ ἠτο ἄλλο, θὰ ἦτο πολὺ σύ.κ. Καὶ ξέρετε γιατί; Δὲν ξέρετε γιατί; Γιατὶ οἱ γάμπες τῶν Ἀτθίδων εἶνε πολὺ ὡραῖες, νὰ πάρ' ἡ ὀργή! καὶ ἀξίζει νὰ ἐπιδεικνύονται. Νὰ τὰ λέμε;

Ο ΠΥΜ

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ

ΖΗΛΕΙΑ

Πᾶς πάλι σ' ἐκείνη τὴ γρηᾶ θεατρίνα. Τὸ ξέρω. Πᾶς ὄχι γιατί σ' ἀρέσει, ἀλλὰ γιατὶ ἰκανοποιεῖς τὴ φιλοδοξία σου τρώγοντας μὲ μιὰ γυναίκα ποὺ ἄλλοτε ἔτρωγε μ' ἔναν πρίγκηπα. Τὸ παρελθόν της σὲ τραβάει. Κι' αὐτὴ σὲ θέλει κοντά της, γιὰ νὰ ξεγελᾷ ἔτσι τὸν ἑαυτό της καὶ τοὺς ἄλλους πῶς εἶνε ἰκανή, ἀκόμα, νὰ ξεμυαλίζῃ νέους κι' εὐμορφους σὰν κι' ἐσένα.

Μοῦ εἶπες φέμματα πῶς πᾶς νὰ δειπνήσῃς στῆς μητέρας σου, μὰ ἔκανα πῶς τὸ πιστεύω γιὰ νὰ μὴ σοῦ δώσω ἀφορμὴ νὰ θυμώσῃς.

Φεύγοντας μοῦ εἶπες :—Θὰ μὲ περιμένῃς φρόνιμα, μικρούλα μου ;

Εἶσαι σὰν τὸ παιδί πού παίζει ἄφοβα μὲ τὰ μαχαίρια. Ὅταν μὰ λὲς «μικρούλα μου», σὰν τὰ πρῶτα χρόνια πού τῶλεγες ἀλήθεια, μεθῶ γλυκά. Κι' ὅταν βάνῃς τὸ χέρι σου στὸ δικό μου, μιὰ παρατεταμένη φρικίασις, χωρὶς τρεμούλιασμα, μὲ σκεπάζει ὁλόκληρη.

Εἶσαι βιαστικός, θὰ ἐσπευσωρεῖσο ἂν ἀργοῦσες. Σ' ἀγαπῶ πολύ, ὥστε νὰ μήν ἀφήνω τὴν τρυφερότητά μου νὰ ξεχειλίσῃ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκατάλληλη. Κυτταζω τὰ ὄγρα, κόκκινα χείλη σου, τὰ μυτερὰ δόντια σου. Πῶς θέθελα νὰ χυμήξω στὸ στόμα σου. Κάτι διάπυρο κι' ἀπελπισμένο σπαρταρᾶει πίσω ἀπ' τὸ ἀδύναμο στῆθός μου. Χαμηλώνω τὰ μάτια καὶ σ' ἀποκρίνομαι :

—Πάντα εἶμαι φρόνιμη.

Γελᾷς:—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Εἶσαι μιὰ ψιψίνα γλυκιὰ καὶ χαϊδιάρα, μιὰ φίλη ἐκλεκτή, μόνο ποὺ εἶσαι λιγάκι ψυχρά.

Μὲ παρεξηγεῖς, ἐπειδὴ συγκρατῶ τὸ πάθος μου. Μὰ ἡ θεατρίνα σὲ περιμένει καὶ φεύγεις.

Μόνη στὸ μεγάλο μου κρεββάτι, μὲ συνεπαίρνει τὸ παράπονο. Θυμοῦμαι τὰ μάτια σου, τὴ φωνή σου καὶ μὲ συγκλονίζει ἡ ἡδυπάθεια ποὺ γνωρίζεις τόσο καλά, μὰ τὴν ξεχνᾶς, ἐπειδὴ δὲν τὴν σφήνω νὰ φανερωθῇ, ὅταν εἶσαι βιαστικός. Ὅλα μοῦ κάνουν κακό... ἡ κουβέρτα μοῦ φαίνεται βαρειά... Εἶμαι πολὺ φρόνιμη, νομίζεις ὅμως ὅτι αὐτὸ μοῦ εἶνε εὔκολο ;

Σ' ἀγαπῶ τόσο, ὥστε εἶμαι ἱκανὴ νὰ δοθῶ στὸν πρῶτον ποὺ θὰ τύχῃ μπροστά μου, ἀπὸ τὴ ζήλεια μου.

ΣΤΕΔΑΛ

Τὸ Χρονικὸν τῆς Καρδίας

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ

(Συμβουλαὶ πρὸς νεαρὸν κύριον)

Εἰς τοὺς ἔρωτάς μας συχνὰ ἡ φιλαυτία παίζει ρόλον σημαντικώτερον ἀπὸ τὸ αἴσθημα. Πολλὲς φορὲς θὰ σοῦ συμβῇ, μικρέ μου, νὰ ποθήσης σφοδρῶς μιὰ γυναῖκα, ὄχι γιατὶ σ' ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ μιὰν ἄλλην, ἀλλὰ γιατὶ καὶ ἄλλοι τὴν ποθοῦν, καὶ ὅσο περισσότεροι τὴν ποθοῦν τόσο περισσότερο θὰ τὴν ποθήσῃς καὶ σύ. Ἡ φιλοδοξία αὐτὴ εἶνε τόσον ἰσχυρὰ, ὥστε νὰ κοτανικᾶ καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ζηλοτυπίας ἀκόμη. Εἰς τὴν ψυχολογικήν μας αὐτὴν ἀδυναμίαν ἔγκειται ὅλη ἡ γοητεία τῶν γυναικῶν τῆς σκηνῆς. Τοῦτο εἶνε τόσον ἀληθές, ὥστε τὸ κύριον ἐπάγγελμα τῶν κυριῶν αὐτῶν εἶνε νὰ καθιστοῦν εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς ἀρκετὰ σημαντικὸν ἀριθμὸν ἀνδρῶν.

Πολλοὶ διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸν κουτὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἔκειναν χωρὶς λεπτὸ χάριν ἑνὸς φανταστικοῦ θελγήτρου, διατείνονται ὅτι αἱ ἠθοποιοὶ εἶνε πιὸ εὐχάριστες μαιτρέσσες ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες, διότι εἶνε ἔξυπνες, ξεβγαλμένες, τοῦ κόσμου καὶ ἀλλέργες, καὶ ὅτι διατηροῦν τὴν χάριν τοῦ ταλέντου των καὶ εἰς τὰς ἰδιωτικάς των σχέσεις, ἐπειδὴ ἡ συνήθεια νὰ ἐκφράζουν μ' ἔμφασιν τὰ συναισθήματα ποὺ ὑποκρίνονται ἐπὶ σκηνῆς, τὴς κάνει πιὸ τεχνίτρες στὸν ἔρωτα—ἐγὼ λέγω: πιὸ ψεύτρες—πιὸ ὀρμητικὲς καὶ πιὸ ἐπιθυμητές. Μὴν πιστεύῃς τίποτε ἀπ' αὐτά. Ὑπάρχουν ἀρτίστες ἔξυπνες, ὅπως καὶ ἀνόητες. Ὑπάρχουν θερμὲς καθὼς καὶ ψυχρές, εἰς ὅσην ἀναλογίαν συμβαίνει αὐτὸ μὲ ὅλες τὶς γυναίκες. Ἐδῶ μάλιστα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου οἱ θεατρίνες περισυλλέγονται ἀπὸ τοὺς ὄρόμους καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια, δύσκολα θὰ εὕρῃς μίαν τῆς προκοπῆς. Ἡ ἀλήθεια ἁπλούστατα εἶνε ὅτι, ἐπειδὴ ἐμφανίζει δημοσίως τὴς χάρες τῆς—τεχνητὲς κατὰτὸ πλεῖστον—ἐπειδὴ τὸ ὄνομά της φιγουράρει εἰς τὰ προγράμματα καὶ τὰς ἐφημερίδας, καὶ ὅλοι τὴν ποθοῦν καὶ ὅλοι μιλοῦν γι' αὐτήν, ὁ καθένας κολακεύεται νὰ προσεγγίσῃ τὴν θεατρίναν γιὰ νὰ δανεισθῇ κάτι ἀπὸ τὴν αἴγλην της. Ἡ φιλοδοξία σοῦ λέγω.... Γιὰ τὴν ἐρωτικήν σου φήμην, δὲν θὰ σοῦ ἀπευχηθῶ νὰ γίνῃς ὁ ἐραστὴς μιᾶς ἀρτίστας.

Πρόσεχε ὅμως· δὲν ὑπάρχει πιὸ ἐπικίνδυνος γυναῖκα ἀπὸ τὴν ἠθοποιόν, γιὰ ὅσους δὲν ξεύρουν νὰ τῆς κρατήσουν γερὰ τὰ χαλινάρια—καὶ αὐτοὶ εἶνε πολὺ λίγοι. Συναισθάνεται καλὰ τὴν δύναμιν τῆς γοητείας της, καί, ὄχι μόνον τὴν ἀκριβοπληρώνεται, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον στὸν γελοιοποιεῖ μὲ χίλιους τρόπους τὰ «κορόϊδά της», μόλις δὲν τοὺς ἀφήσῃ πλέον πενταράν.

ΡΟΜΕΟ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑΣ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὄχι! Πρὸ πάντων μὴν ἀρχίζῃς πάλι τὴν ἴδια ἱστορία. Θέλεις καὶ καλὰ ἐξηγήσεις—ποῦ ἤμουν; ποιὰ μ' ἔχει ξεμυαλίσει;...Μὰ πρόσεξε μὴν ποῦμε λόγια ποὺ θὰ μᾶς κάνουν νὰ μετανοήσουμε ὕστερα. Δὲν εἶνε προτιμότερο νὰ ξεντυθοῦμε καὶ νὰ πέσουμε ; Ναί, ναί... σὲ βεβαιῶ πὼς εἶνε τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχουμε νὰ κάμουμε... Ἔλα, ξεντύσου καὶ πίστεψέ με, ἡ καλλίτερη ἐξήγησις ποὺ μποροῦμε νὰ δώσουμε εἶνε ν' ἀγκαλιασταῖνε σφιχτά... Ἔλα τώρα, μὴν γίνεσαι κακιὰ χωρὶς νὰ εἶσαι... θὰ δῇς ποῦ σὲ λίγο θὰ τἄχουμε ξεχάσει ὅλα καὶ θὰ εἶμαστε τέλεια ἀγαπημένοι... Καλά, καλὰ τὸ ξεύρω πῶς εἶχες ὑποσχεθῇ στὸν ἑαυτό σου νὰ μὴ μοῦ μιλήσῃς πιά... μ' αὐτὰ τ' ἀποφασίζει κανεὶς πάντα, χωρὶς νὰ τὰ ἐκτελῇ ποτέ... Ἔτσι εἶνε... θὲς νὰ πᾷς ἐναντίον τῶν νόμων τῆς φύσεως, ἐσύ; Ἀ! ὡραία, ἀρχίζεις νὰ γίνεσαι λογική... Βγάλε καὶ τὸ μπουστάκι... Μπράβο! Τώρα τρέξε στὴν ἀγκαλιά μου... Ναί, ἔτσι... φίλησέ με, κακιά...

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΝΕΜΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙ

Τὰ κτήματα ποὺ ἀνῆκαν στὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Παύλου ἦταν ξερὰ καὶ ἄκαρπα. Καὶ ἔτσι οἱ σαράντα καλογέροι τοῦ μοναστηριοῦ ζοῦσαν στὴ δυστυχία. Ἕνα βράδυ, ἀπ' τὶς τρεῖς στράτες τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Δύσης καὶ τοῦ Βορᾶ, τρεῖς ἀνθρῶποι ἤρθαν τὴν ἴδια στιγμὴ, σὰ νὰ εἶχαν σύνθημα, στὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ.

—Εἴμαστε τρεῖς πεζοπόροι, εἶπαν, ἐρχόμαστε νὰ μᾶς φιλοξενήσετε ἐδῶ γιὰ πάντα, φεύγοντας τὸν πλάνο κόσμο.

—Καλῶς ἤρθατε, ἀδελφοί, τοὺς εἶπε ὁ ἡγούμενος. χρὲν σᾶς ρωτῶ οὔτε ποιοι εἶσθε, οὔτε γιατὶ ἔρχεσθε. Θὰ κακοπεράσετε μαζί μας, γιατὶ εἶμαστε φτωχοί, ἀλλὰ σὲ μᾶς δὲν δίνετε βάρος.

Λοιπόν, μαζὶ μ' ἐκείνους, μπῆκε ἡ εὐτυχία στὸ μοναστῆρι. Ὁ ἕνας, ὁ Ἀλκιάτος, ἤξερε νὰ ζωγραφίζῃ μικροσκοπικὰ πάνω στὴ λεπτὴ περγαμηνὴ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ νὰ φτιάνῃ καζαμίες εἰκονογραφημένους. Ὁ δεύτερος, ὁ Θεαγένης, ἦταν καλλιγράφος δυνατός, μιλοῦσε ἑβραϊκά, λατινικὰ καὶ ἑλληνικὰ καὶ ἔφτιανε ὡραίους στίχους θρησκευτικούς. Ὁ τρίτος, ὁ Τισαρῆς, ἤξερε τὴν βιβλιοθετικὴ τέχνη.

Οἱ τρεῖς τοὺς λοιπὸν ἔφτιασαν ἕνα προσευχητάρι καὶ ὁ ἡγούμενος πῆγε ταπεινὰ νὰ τὸ προσφέρῃ στὸν δοῦκα τῆς Βρετανίας, τὸν ἄρχοντά των. Ὁ δοὺξ ἐγοητεύθη—ἀπὸ τὶς ζωγραφιὲς ἐννοεῖται—γιατὶ δὲν ἔχανε τὸν καιρό του στὰ διαβάσματα. Ἐζήτησαν νὰ μάθουν νὰ μάθουν ποιὸς τὸ ἔφτιασε, καὶ ὀλίγο ὑστερώτερα πῆγανὰπὸ παντοῦ νὰ ζητήσουν παρόμοια στὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Παύλου φέροντας τὸ χρυσάφι τους σ' αὐτό.

Μιὰ μέρα, σαλπίσματα ἀντήχησαν στὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ. Ἦταν ὁ δοὺξ τῆς Νορμανδίας ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὸ Φαλαῖζ ἐπίτηδες γιὰ νὰ ἰδῇ τοὺς τρεῖς μοναχοὺς ποὺ ἔφτιαναν τὰ ὡραῖα βιβλία. Μιὰ ὡραία νέα τὸν συνόδευε καὶ ἐμβῆκαν μαζὶ στὸ ἐργαστῆρι τῶν τριῶν μοναχῶν.

—Ἡ νέα ἀπ' ἐδῶ, τοὺς εἶπε ὁ δοὺξ, εἶνε ἡ Ὑζόλδα ἡ ἀρραβωνιαστικήμου. Στοὺς γάμους μας ποὺ θὰ γείνουν τὴν ἀνοιξι—ἦταν ἀκόμη φθινόπωρο—θέλω νὰ τῆς προσφέρω ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ προσευχητάρια ποὺ κατασκευάζετε μὲ τόση τέχνη. Θὰ τὸ κιλοπληρώσω, ἀλλὰ τὸ θέλω νὰ εἶνε στὸ εἶδος του μοναδικό. Καὶ νὰ παρασταίνῃ στὴν πρώτη σελίδα τὴ γλυκειά μου Ὑζόλδα μὲ στολὴ ἀγίας, ἐνῷ ἐγὼ γονατιστὸς θὰ τῆς προσφέρω το οἰκοσημό μου. Θὰ μείνουμε, ἂν θέλετε, λίγο νὰ μᾶς πάρετε τὸ πορτραῖτο.

Οἱ τρεῖς μοναχοί, κλεισμένοι στὸ ἐργαστῆρι τους, δούλευαν νύχτα καὶ μέρα πέντε ὁλάκερους μῆνες. Καὶ ἀφοῦ ἀπετελείωσαν τὸ προσευχηταρι, τὸ ἔρραψαν καὶ τὸ ἔντυσαν, ξεκίνησαν νὰ τὸ πᾶνε στὸ Φαλαῖζ. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι μέρες ὁδοιπορία, ἔφθασαν στὸ δουκικὸ παλάτι, παρέδωκαν τὸ βιβλίο καὶ ξαναγύρισαν.

Ἡ Ὑζόλδα ἐπερίμενε ἀνυπόμονα τὴ στιγμὴ νὰ ξεφυλλίσῃ τὸ πολύτιμο βιβλίο. Τὸ μαλακὸ ντύσιμό του, τὸ αἰσθανόταν σὰ χάδι ἀπαλὸ πάνω στὸ χέρι της. Ὅτ·αν ἄνοιξε τὸ βιβλίο, ἔμεινε ἐκστατικὴ μὲ τὰ μικροσκοπικὰ πρόσωπα, ποὺ λὲς καὶ ἦταν ζωντανά, τόσο ἦταν τέλεια ζωγραφισμένα. Καὶ ἡ προσευχές, εἶχαν μία ἀσύγκριτη μελωδία ὅταν τὶς διάβαζε. Πέρασε ἡ νύχτα ὁλόκληρη καὶ ἡ Ὑζόλδα, τὴ χαραυγή, ξεφύλλιζε ἀκόμη τὸ προσευχητάριό της. Καὶ ἔτσι τὴν παραμονὴ τῶν γάμων της, ἡ Ὑζόλδα, κατὰ τὸ δειλινό, ἔρυγε κρυφᾶπὸ τὸν πύργο, παίρνοντας μαζί της τὸ προσευχητάρι, τὸν θησαυρό της.

Τράβηξε ἴσια κατὰ τὸ μοναστῆρι, κι' ἄμα ἔφτασε, ζήτησε νὰ ἰδῇ τοὺς τρεῖς μοναχοὺς στὸ κελλί τους. Μπαίνοντας, τοὺς βρῆκε γονατιστούς.

—Ἤρθα, τοὺς εἶπε, γιατὶ διάβασα μέσα σὲ τοῦτο τὸ προσευχητάρι τὸν στοχασμὸ τῆς ψυχῆς σας. Εἶδα ὅλον τὸν ἔρωτά σας, τὸν ἔρωτα ποὺ μόνο αὐτὸς σᾶς ἐφώτισε καὶ ἔκαμετε ἕνα τέτοιο ἀριστοτέχνημα. Εἶνε θαύματα ποὺ τὰ κατορθώνει κανεὶς μόνο γιὰ τὸ Θεὸ ἢ γιὰ κείνη ποὺ ἀγαπᾷ, μιὰ γυναῖκα ποτὲ δὲν λαθεύει σ' αὐτό: ἀπὸ ἔρωτα ἐργασθήκατε. Ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ γείνω δική σας καὶ τῶν τριῶν, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ εἶνε πάντα μαζί σας, δὲν θὰ γείνω τοὐλάχιστον γυναῖκα κανενός, καὶ θ' ἀποσυρθῶ κ' ἐγὼ σὲ κάποιο μοναστῆρι, μαζὶ μὲ τὸ προσευχητάρι ποὺ μοῦ ἐφιλοτέχνησε ὁ ἔρωτάς σας.»

Ἀπὸ τότες οἱ τρεῖς μοναχοὶ ἔπαυσαν νὰ φτιάνουν προσευχητάρια. Καὶ μάλιστα ἕνα πρωΐ ἔφυγαν καὶ οἱ τρεῖς, ὁ Θεὸς ξέρει ποῦ πῆγαν, ἀπὸ τὶς τρεῖς στράτες ποὺ τοὺς εἶχαν φέρῃ στὸ μοναστῆρι. Καὶ μὲ τὸν μισεμό τους, ξανάπεσε πάλι τὸ μοναστῆρι στὴν πρώτη του δυστυχία.

(Μετάφρ. Κ. Πρασσᾶ) **ΖΕΡΟΜ ΝΤΟΥΣΗ**

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

23 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 23

Ὁ Κωστάκης προσπάθησε νὰ θυμηθῇ, μὰ στάθηκε ἀδύνατο. Τὶ βάσανα εἶχε προφητέψῃ αὐτὸς τῆς Πελαγίας ;..

—Μ' ἐκεῖνο τὸν προκομμένο, τοῦ θύμισε τότε αὐτή, μὲ τὸ Φῶκο... Τί μοῦ λέγατε ;

Ὁ Κωστάκης θυμήθηκε ἐπὶ τέλους καὶ κατάλαβε.

—Σάρησε, δυστυχισμένη ; φώναξε.

—Μάρησε, κύριε Κωστάκη μου, μᾶρησε !.. Ὅπως μοῦ τὰ εἴπατε !... Κι' ἀφοῦ μοῦ ἔφαγε πάνω ἀπὸ πεντακόσιες δραχμές...λίγα-λίγα... κι' ἀφοῦ, τὸ χειρότερο...

Ἐδῶ ἡ Πελαγία σταμάτησε, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ πῇ αὐτὸ τὸ «χειρότερο» καὶ στὰ μάτια της ἀνέβηκαν διὸ δάκρυα.

—Σὲ κατάστρεψε, δυστυχισμένη ; ψιθύρισε ὁ Κωσστάκης.

—Μὲ κατάστρεψε ! τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἀμ τὶ ἄλλο μποροῦσα νὰ περιμένω ἀπὸ τέτοιο μόρτη ; Τότε ποὺ ἔμαθε πῶς ἐρχόμουν κι' ἐγὼ στὴν γκαρσονιέρα...Δὲν μποροῦσα, βλέπετε, νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τίποτα. Φοβόμουν μὴν τὰ μαρτυροῦσε στοὺς συγγενεῖς μου. Καὶ τὴν ἔπαθα, κύριε Κωστάκη μου !... Βάσανα, ποὺ λέτε, καὶ βάσανα ! Μὰ γιὰ βάλετε μὲ τὸ νοῦ σας !...

Εἶνε νόμος : ἅμα ἕνα κορίτσι κάνει τέτοια ἐξομολόγηση σ' ἕνα γέο, δὲν θέλει νὰ φανερώσῃ ἄλλο παρὰ πὼς εἶνε στὴ διάθεσί του. Κι' ὁ Κωστάκης ποὺ τὸ ἤξερε καλὰ αὐτὸ καὶ ποὺ τοῦ ἄρεσε πάντα ἡ Πελαγία, καταχάρηκε μὲ τὰ πρῶτα λόγια.

Ἔκαμε ὅμως τὸ λυπημένο, τὸν πονετικό. Καὶ τῆς εἶπε :

—Τὶ δυστυχία !... Ἀμ καλὰ σοῦ τὰ εἶπα κι' ἐγὼ ὁ καϋμένος !... Ἂν ἄφινες τότε αὐτὸν τὸν κατεργάρη, κι' ἐρχόσουν μ' ἐμένα, ποὺ σὲ λαχταροῦσα μὰ ποὺ καὶ σὲ σεβόμουν σὰν τίμιο κορίτσι, δὲν θὰ πάθαινες τίποτα. Τώρα εἶνε ἀργά... Ἀλλὰ τελοσπάντων! Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀκόμα... Μόνο ποὺ ἐδῶ στὸ δρόμο, δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ποῦμε ἔτσι καλά. Θέλεις νὰ ἰδωθοῦμε πουθενὰ ἀλλοῦ ;...

Στὴν ἀρχὴ ἡ Πελαγία ἔκαμε πὼς διστάζει. Ἔπειτα ὅμως—ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε—δέχτηκε.

—Καὶ ποῦ ; Στοῦ κυρίου Γιώργου πάλι ;

Ὁ Κωστάκης σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ τῆς ἀποκρίθηκε :

—Ὄχι...στοῦ Γιώργου ὄχι !... Ἔχει καταντήσει πιὰ ἀηδία αὐτὴ ἡ γκαρσονιέρα του. Κουβαλιοῦνται ἐκεῖ μέσα, κουβαλιοῦνται !... Ποῦ νὰ βρῇ κανεὶς σεφί ! Ἔπειτα, δὲν τὰ παράχω τώρα καλὰ μὲ τὸ Γιῶργο. Κάτι μοῦκανε καὶ μισομαλώσαμε... Ἔχω ὅμως ἕνα ἄλλο σπίτι πολὺ καλό...Ἀ, καὶ ὅ,τι χρειάζεται. Ἐκεῖ δὲν θὰ σὲ ἰδῇ ποτὲ κανείς.

—Τί σπίτι ;... ψιθύρισε ἡ Πελαγία.

—Ἔννοια σου ! τὴν ἠσύχασε ὁ Κωστάκης. Σπίτι πάρα πολὺ καλὸ κι' ὁλωσδιόλου δικό μου. Δὲν κάθεται μέσα παρὰ μιὰ κυρία, πολὺ γνωστή μου, μὲ τὴν κόρη της. Καὶ κάπου-κάπου... μοῦ κάνει τὴ χάρη νὰ πηγαίνῳ ἐκεῖ μὲ καμμιὰ φιλενάδα. Ἔννοεῖς ;...

—Σὰν τὸν κ. Γιῶργο δηλαδή.

—Καὶ καλύτερα ! Γιατὶ ὁ Γιῶργος γυρεύει ὕστερα καὶ μερτικό, ἐννοεῖς...Ἐνῷ ἡ καϋμένη ἡ κυρία Μέλπω...ἀ, τί καλὴ ποὺ εἶνε ! Καὶ ἡ Ἐρατώ, ἡ κόρη της, τὸ ἴδιο. Θὰ τὶς ἰδῇς, θὰ τὶς ἰδῇς. Μὴ φοβᾶσαι τὸ παραμικρό. Σὰ στὸ σπίτι σου.

Ἡ Πελαγία ἐπείσθηκε. Βρῆκε μάλιστα καὶ προτιμότερο ἀπὸ μιὰ παλιο-γκαρσονιέρα, τὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦσαν δυὸ καλὲς κυρίες. Κι' ὑποσχέθηκε στὸν Κωστάκη νὰ τάῃ στὸ δρόμο καὶ στὸν ἀριθμὸ ποὺ τῆς εἶπε, τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ποὺ τοῦ εἶπε αὐτή.

Χωρίσθηκαν σύμφωνοι καὶ χαρούμενοι. Κι' οὔτε ὁ Κωστάκης εἶπε στοὺς φίλους του τίποτε γιὰ τὴν καινούργια του καλοτυχία, οὔτε ἡ Πελαγία λέξη γιὰ ὅλ' αὐτὰ στὴ Μιμίκα...

***

Τὴν ὡρισμένη μέρα, ἡ καμαριέρα βρῆκε μιὰ πρόφασι καὶ βγῆκε μονάχη.

Ἀπὸ τὰ Πευκάκια, ὅπου καθόταν, ὡς τὸ Κολωνάκι, ὅπου ἦταν τὸ σπίτι τῆς κυρίας Μέλπως, τὸ διάστημα ἦταν κάμποσο. Τρέχοντας ὅμως ἡ Πελαγία, ὅπως τρέχει κανεὶς στὴν εὐτυχία του, τῶκανε σὲ λίγα λεπτά. Καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα τόσο μεγάλο, καινούργιο καὶ πλούσιο σπίτι, ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Τόσο ποὺ φοβήθηκε μήπως ὁ Κωστάκης ἔκανε λάθος στὸν ἀριθμό, καὶ μὲ πολλὴ δειλία τράβηξε τὸ μετάλλινο χερούλι τοῦ κουδουνιοῦ, ποὺ ἔλαμπε στὴ στιλπνὴ δρῦϊνη πόρτα μὲ τὰ χονδρὰ κρύσταλλα. Τῆς ἄνοιξαν ἀμέσως ἀπὸ πάνω καὶ βρέθηκε σὲ μιὰ ὡραία, μαρμαροστρωμένη εἴσοδο, στολισμένη μὲ γλάστρες, ὅπου ἀρχιζε μιὰ πλατειά, στριφτὴ κι' ἀτελείωτη σκάλα.

Δὲν εἶδε ἄνθρωπο κι' ἄρμισε νὰνεβαίνῃ, πάντα δειλά. Στὰ μισὰ τοῦ ἀνεβάσματος, κοιτάζοντας ψηλά, τῆς φάνηκε πὼς εἶδε τὰ κάγγελλα ἑνὸς κεφαλόσκαλου καὶ ἀνάμεσά τους κάποιο γκρίζο παλιὸ φουστάνι. Τότε ρώτησε :

—Ἐδῶ κάθεται ἡ κυρία Μέλπω ;

—Ἐδῶ, τῆς ἀποκρίθηκε ξερὰ μιὰ βραχνὴ φωνή.

Ἐξακολούθησε νὰνεβαίνῃ Κι' ὅταν ἔφθασε τέλος, λαχανιασμένη, στὸ ψηλὸ ἐκεῖνο τρίτο πάτωμα, εἶδε μιὰ γρηᾶ, κουτσοδόντα καὶ κακοντυμένη,—αὐτὴ φοροῦσε τὸ γκρίζο παλιοφούστανο,—ποὺ χωρὶς νὰ γελάσῃ καθόλου, τὴν κοίταξε καλὰ-καλὰ καὶ τὴ ρώτησε :

—Τοῦ λόγου σου περιμένει ὁ κ. Κωστάκης ;

—Μάλιστα, ψιθύρισε κατακόκκινη ἡ Πελαγία.

—Κόπιασε ἀπὸ δῶ.

Ἡ γρηᾶ προηγήθηκε κι' ἡ Πελαγία τὴν ἀκολούθησε.

Στὸ καγγελωτὸ κεφαλόσκαλο ἦταν μιὰ γυάλινη πόρτα μὲ μεταξωτὰ πλισσὲ μπορντεδάκια. Ἀπ' αὐτὴ βρέθηκαν 'σ ἕναν πλατὺ διάδρομο, μὲ μεγάλο παράθυρο στὸ βάθος ποὺ εἶχε πολύχρωμα γυαλιά, μὲ καρυδένιες πόρτες δεξιὰ κι' ἀριστερά, μὲ πλούσιο χαλί, μὲ εἰκόνες στοὺς τοίχους, μὲ ἀγαλματάκια σὲ τρίποδες, μὲ λοῦσο τελοσπάντων μεγάλο.

Ἡ γρηᾶ κτύπησε σιγὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου.

—Ἐμπρός ! ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιὰ γνωστὴ φωνή.

Κι' ἡ γρηᾶ ἄνοιξε, κι' ἡ Πελαγία πέρασε κι' ὁ Κωστάκης τὴ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκστατικὴ ἀκόμα, ἡ φτωχὴ καμαριέρα κοίταζε τὴν πολυτέλεια τῆς κρεββατοκάμαρας ἐκείνης, ὅπου εἶχ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Τὴν συνήντησα σ' ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ τσάγιαζαχαροπλαστεῖα, ὅπου ἔρχονται νὰ ἐκπνεύσουν τὸ βράδυ τὰ μεγάλα πάθη τῶν γυναικῶν, κι' ὅπου βλέπεις τὴς προδομένες καὶ τὴς νευρασθενικὲς ἐκείνες ποὺ δὲν ἐλπίζουν πιὰ ἢ δὲν ἤλπισαν ποτέ, νὰ κυτᾶν μεσ' ἀπ' τὰ τζάμια τὸ φίλμ τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων ποὺ ξετυλίγεται στὸ δρόμο.

Ἐκεῖ ἐπρόσεξα, ἕνα χειμωνιάτικο δειλινό, αὐτὴν τὴν ξανθή, νέα γυναίκα ποὺ ἔκλαιγε. Καθόμουν σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὸ δικό της, κι' ἀπὸ κάμποσες στιγμὲς ἐκύταζα τὸ γλυκό της πρόσωπο, τὰ λαγαρὰ μάτια της, τὰ θαμπόχρυσα μαλλιά της.

Παρέτειναν τὴν ἐξέτασίν μου, καί εἶδα μ' ἔκπληξιν στὰ μάγουλά της δάκρυα, τὰ ὁποῖα προσεπάθει νὰ κρύψῃ μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ δὲν ἀπευθύνετο πρὸς κανένα. Ἀνακάτεψεν ἄσκοπα μὲ τὸ κουταλάκι τὸ τσαΐ της, ἔβηξε νευριὰ κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸ τσαντάκι της ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ σημάδια τῆς θλίψεώς της.

Ἦταν πάνω ἀπὸ ἑπτὰ ἡ ὥρα. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανεὶς γύρω μας. Μιὰ μιὰ οἱ πελάτιδες ἔφευγαν. Οἱ σερβιτόρες ἐφλυαροῦσαν. Ἡ ταμίας σὲ λίγο μὲ λεπτότητα ἀποτεινομένη σ' ἐμένα, μᾶς εἶπε:

—Κύριε, θὰ κλείσουμε.

Ἔπρεπε νὰ φύγω. Ἐσηκώθηκα. Ἡ γειτόνισσά μου μ' ἐμιμήθη. Τὰ βήματά μας ἀντήχησαν στὸ παρκέτο. Ἀνοιξα τὴν πόρτα, τὴν ἄφησα νὰ προσπεράσῃ· ἤμεθα ἔξω.

Ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ γλυκός. Δὲν ξέρω εἰ τὸ χαῦνο στὸν ἀγέρα ἐχαλάρωνε τὰς θελήσεις. Ἀκολούθησα μὲ τὸ βλέμμα τὴν ἄγνωστη ποὺ εἶχε σταθῇ μπρὸς σὲ μιὰ βιτρίνα. Ὕψωσε τὸ κεφάλι πρὸς τὸν οὐρανό, ἔκαμε κάμποσα βήματα, ὕστερα νικημένη, μπῆκε σὲ μιὰ πόρτα ὅπου μοῦ φάνηκε πῶς κατέφυγε γιὰ νὰ κλάψῃ ἐλεύθερα. Ὅταν μιὰ γυναίκα κλαίῃ ἔτσι, ὁ ἄνδρας, κι' ὁ πιὸ λιγότερο εὐαίσθητος καὶ ματαιόδοξος, ἔχει τὴν ἐντύπωσι πῶς εἶνε λιγάκι ἔνοχος σ' αὐτό. Καὶ χωρὶς ὀπισθοβουλίαν, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ προσφέρῳ μιὰ παρηγοριὰ στὴ δυστυχισμένη, τὴν ἐπλησίασα:

—Μαντάμ!

Ἐφρικίασε. Ἕνας μορφασμὸς ἐζάρωσε τὸ πρόσωπότης. Ὡς τόσο ἑνόμισα πῶς τὴν ἔβλεπα νὰ ἐξετάζῃ τὴ στάσι μου καὶ τὴν τουαλέτα μου, προτοῦ μ' ἀπαντήσῃ. Σημάδι αὐτὸ ὅτι ἡ ἀγωνία της δὲν τὴν εἶχε κάμει ἀκόμα νὰ χάσῃ κάθε ἐπιφύλαξιν εὐπρεπείας. Ἐπανέλαβα:

—Μαντάμ, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος; Μοῦ κάνει κακὸ νὰ βλέπω τὰ δάκρυά σας.

Μὲ διέκοψε μ' ἕνα ἀρκετὰ ξερό: «Μερσί, κύριε.» Ἐπέμεινα:—Καὶ ὅμως μιὰ ὥρα τώρα σᾶς παρακολουθῶ καὶ φαντάζομαι ὅτι, ἂν ἠξεύρατε ποὺ νὰ βρῆτε κάποια ἀνακούφισι τῆς λύπης σας, δὲν θὰ καταφεύγατε σ' αὐτὴ τὴν πόρτα.

Μὲ φωνὴ δειλισμένη ὡμολόγησεν πῶς ἦταν πολὺ θλιμμένη. Δὲν ἐζητοῦσα περισσότερο. Αὐτὴ ἡ ὁμολογία ἦταν ἡ πρώτη ὑποχώρησίς της. Καὶ μὲ ἀκολούθησε δίχως ἀντιρρήσεις, μόλις τὴν παρεκάλεσα. Περπατοῦσε δίπλα μου σὰν περιστέρα πληγωμένη, κι' ὅσο περισσότερο πρόσεχα τὰ χαρακτηριστικά της, τὸ κομψὸν ντύσιμό της, τόσο πιὸ πολὺ μ' ἄρεσε.

—Δὲν ξεύρετε γιατὶ κλαίω;—μοῦ εἶπε μόνη της. Εἶνε γιατὶ ἐγκατέλειψα τὸν ἄνδρα μου σήμερα τὸ πρωΐ. Ναί... εἴχαμε μιὰ ζωηρὰ φιλονεικία γιὰ τὰ κοστούμια μου καὶ τὰ ἐσώρουχά μου. Μοῦ μίλησε ὅπως δὲ μιλοῦν σὲ μιὰ τίμια γυναίκα... Εἶνε ἕνας ἄνανδρος καὶ πρόστυχος... Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ συζῶ μ' ἕναν κακομαθημένον... Νά...

—Μά... ποῦ θὰ πᾶτε τώρα; Στὴ μητέρα σας ἴσως.

—Ὄχι, θὰ μὲ ξαναπήγαινε στὸν ἄνδρα μου.

—Σὲ καμμιὰ φίλη σας λοιπόν;

—Ἀκόμα λιγώτερο, ὁ σύζυγός μου τὴς γνωρίζει ὅλες καὶ θἀρχότανε νὰ μὲ ζητήσῃ. Δὲν θέλω νὰ πατήσω πιὰ τὸ πόδι μου στὸ σπίτι μου... δὲν θέλω πιὰ νὰ ἰδῶ αὐτόν... αὐτὸν τόν..

Ἡ περιπέτεια ἄρχιζε νὰ παίρνῃ ἀρκετὰ σκανδαλιάρικον δρόμον. Ἦταν καιρὸς νὰ μάθω μὲ ποιὰν εἶχα νὰ κάμω. Τῆς ἐπρότεινα λοιπὸν νὰ πᾶμε σὲ κάποιο ἀπόμερο ρεστωράν. Μ' ἐβεβαίωσε πῶς δὲν ἐπειναῦσε κι' ἐπροτιμοῦσε νὰ ξαπλωθῇ λιγάκι γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ νεῦρα της. Μπήκαμε σ' ἕνα ταξί, μαζεύτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ δὲν ἀπαντοῦσε στὴς ἐρωτήσεις μου. Ὅταν σταματήσαμε μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κατοικίας μου, δὲν ἐφανέρωσε καμμιὰ ἔκπληξι. Μπῆκε, ἔβγαλε τὸ μαντῶ της, τὸ κατέλλο της, ξαπλώθηκε σ' ἕναν καναπὲ κι' ἔκλεισε τὰ μάτια.

Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ φερθῶ. Ἐκάθησα κοντὰ της καὶ τὴν ἐκύταζα ποὺ κοιμόταν. Ἡ ἐπιδερμίς της ἦταν διαφανής, κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο φορεμά της τὸ σῶμα της διεγράφετο ὑπέροχο, σφριγηλότατον. Ἤθελα νὰ φιλήσω τὸ γαντιμένο χέρι της ποὺ ἐκρεμόταν. Μὰ ὄχι... ἦταν τόσο λυπημένη. Ὑπέφερε γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως, γιατὶ καμμιὰ ρυτίδα δυστυχίας δὲν εἶχε αὐλακώσει ἀκόμη τ' ὡραῖο της προσωπάκι. Κι' ἐλογάριαζα πῶς θὰ περνούσαμε ὧρες ἡδονικὰ εὐγάριστες. Ἄνοιξα ἕνα βιβλίο. Ξαφνικὰ τινάχθηκε πάνω:

—Ἀ, ἐδῶ εἶσθε; Δὲν σᾶς εἶχα ἀκούσει..- Δὲν ἐκοιμόμουν ὅμως. Ὄχι, ἐσκεπτόμουν... Κατὰ βάθος... ἐγὼ εἶμαι ποὺ ἔχω τ' ἄδικο... Ὄχι ὁ ἄνδρας μου... Ναί... τώρα τὸ καταλαβαίνω... Εἶνε πολὺ καλὸς μαζί μου... ξέρετε.. Εἶμαι πολὺ ὀξύθυμος, πολὺ ὀξύθυμος... τοῦ λέω λόγια σκληρά... καὶ μετανοῶ τώρα. Ξέρετε τὶ ἐσκεπτόμουν;

—Ὦ! ὄχι.

—Ὅτι θὰ μὲ περιμένῃ... εἶμαι τρελλή... ποῦ εἶνε τὸ καπέλλο μου... ἐκεῖ... μερσί. Τὸ μαντῶ μου... δὲν εἶνε πολὺ ἀργά;

—Ἐννέα, πιστεύω.

—Ὡρεβουάρ, κύριε, δὲν σᾶς λέω μερσί... ἠθελήσατε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς ἀπελπισίας μου... καί... μὲ παρεσύρατε σχεδὸν σὲ μιὰ παγίδα... Ὡς τόσο μοῦ φερθήκατε εὐγενικά... Ὄχι... νὰ μὴ μὲ συνοδεύσετε.

Ἔφυγε, χωρὶς νὰν νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴν τελευταία της ματιά. Ἄκουσα τὸν πεταχτὸ χορὸ τῶν βημάτων της στὸ διάδρομο, κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Ἄνοιξα πάλι τὸ βιβλίο ποὺ ἔγραφε γιὰ μιὰ καρδιὰ ἐλαφρότερην, χωρὶς ἄλλο, ἀπ' τὴ διηκτης.

(Μετ. δ)ίδος **ΑΛΕΧ** **RENÉ BIZET**

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΣΕΡΕΝΑΤΕΣ

ΝΥΧΤΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΗΟΥ—LAO—SHI

Πολυαγαπημένε μου, πολυαγαπημένε μου, ἄνοιξε τὴν πόρλα σου! Ἐγὼ εἶμαι ποὺ γρατσουνίζω τὸ παραθυρό σου. Δὲν ἀγρικᾶς τὴ φωνὴ τῆς μικρῆς σου Φαΐτσουέ; Κύταξε ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τῆς πόρτας: τὸ φεγγάρι χύνει ἀπάνω μου τὸ γάλα τῶν ἀχτίδων του κι' εἶμαι σὰν μιὰ μεγάλη ἄσπρη νυμφαία ποὺ κολυμπᾶ στὸ μαῦρο νερὸ τῆς νύχτας.

Γύρισα καὶ ξαναγύρισα στο κρεβάτι μου, δίχως νὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ· τὸ κορμί μου ἔκαιγε σὰ νὰ τῶειχαν βουτῆξει σὲ βραστὸ νερὸ καὶ μεγάλα ἀνατριχιάσματα τρικυμίζαν τὴ σάρκα μου σὰν τὴ θάλασσα... Εἶνε ὁ θεὸς τοῦ ἔρωτος ποὺ μὲ κατέχει, καὶ σὺ μονάχα, ὦ πολυαγαπημένε μου, μπορεῖς νὰ μὲ γιατρέψῃς ἀπ' τὸν πυρετὸ αὐτὸν ποὺ μὲ λυώνει. Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα μου ἀποκοιμήθηκαν καὶ ξεφυγα ἀπ' τὸ σπίτι μας γιὰ νἄρθω νὰ σ' εὕρω—ἀ! μ' ἄκουσες—ἡ πόρτα ἀνοίγει.

Πολυαγαπημένε μου, τὰ ματοβλέφαρά σου εἶνε βαριά: ἄφησέ με νὰ τὰ χαϊδέψω μὲ τὰ χείλη μου, γιὰ νὰ τοὺς διώξω τὸν ὕπνο.—Μὲ ποιὰ ἀπ' τὴς φιλενάδες μου μ' ἀπατοῦσες στὸ ὄνειρό σου;—Πολυαγαπημένε μου,σφίξε με στὰ δυνατά σου μπράτσα· ἄφησε τὸν κόρφο μου νὰ ἀνοιμπήσῃ στὸν κόρφο σου γιὰ νὰ μιλήσουν οἱ καρδιές μας—ἔχουν τόσα πράματα νὰ ποῦν, σούτ!—ἄς σωπάσουμε—ν' ἀκούσουμε τὶ λέν!

Πολυαγαπημένε μου, τὰ σβέλτα χέρια σου ἔξλυσαν κιόλας τὴν ἀνάλαφρη ζώνη μου κι' ἡ μετάξινη, ἄσπρη μου μπλούζα, ὅπου εἶνε κεντημένα πουλὰ κόκκινα μὲ μακρὺ γυρτὸ ράμφος, γλυστράει ἀπ' τοὺς ὤμους μου καὶ σωριάζεται στὰ πόδια μου, σὰν ἕνας μεγάλος κύκνος, λαβωμένος—οἱ πέτιες μου, ποὺ εἶνε φιαγμένες ἀπὸ τ' ὄστρακο χελώνας, μιὰ μιὰ πέφτουν στὸ πάτωμα κι' οἱ μποῦκλες τῶν μαλλιῶν μου γλυσταροῦν κάτω στὸν τράχηλο, ὅμοιες μὲ μαῦρα σερπετά.

Εἶμαι ὁλόγυμνη στὰ μπράτσα σου—ὁλόγυμνη; ὄχι, γιατὶ τὰ χείλη καὶ τὰ χέρια σου ὑφαίνουν γύρω στὴ σάρκα μου ποὺ σπαραταράει μιὰ μπλούζα ἀπὸ χάδια.—Κύτα: τὸ κορμί μου τὸ νεανικὸ εἶνε πιὸ λευκὸ ἀπ' τὸ χιόνι καὶ τὰ βυζιά μου πιὸ τραγανὰ ἀπ' τοὺς πρωτόφαντας λοτοὺς—οἱ γοφοί μου σὰν τὴστάμνα ξανοίγουν καὶ τὰ γόνατά μου, στρόγγυλα καὶ γαλιστερά, ὅμοια μὲ χαλίκια τοῦ ποταμιοῦ εἶνε.

Πολυαγαπημένε μου, νὰ μὲ ἔτουμη γιὰ τὴ θεϊκὴ θυσία. Τὰ φιλιά σου μ' ἐξήγνισαν κι' ὁ πόθος μου ψαλμωδεῖ τὴς προσευχές. Ἡ θεὰ μὲ τὸ γόνιμο κόρφο ἀς μᾶς δεχθῇ εὐτυχισμένους στὸ Γυοσιβάρα.

Τὸ χάραμα λευκαίνει τὸν οὐρανό, ἡ μέρα γενιέται—πολυαγαπημένε μου ξύπνα! Κύταξε, ὁ κόκκινος ἥλιος φωτίζει τὸ κρεββάτι μας. Σήκω, γιὰ νὰ μὴν παραξενευτοῦν οἱ γειτόνοι μὴ βλέποντάς σε νὰ πηγαίνῃς στὴ δουλειά σου. —Σύπνα! Τὸ κορμί σου εἶνε συμαζεμένο σὰν καραβίδα πεσμένη ἀνάσκελα.—Σὰ λουλοῦδι φαντάζεις ἀγρυπνῶ ἀπ' τὴ βροχή.—Ὦ πολυαγαπημένε μου, ξόδεψες ὅλη τὴ δύναμί σου ὁ πόθος πέθανε μέσα σου,ἐνῶ σὲ μένα εἶνε πάντα πανίσχυρος.—Ὦ πολυαγαπημένε μου, νοιώθω πῶς θὰ σὲ περιφρονήσω.—Ἀνοίγεις τὰ μάτια καὶ θέλεις νὰ ματακομηθῆς.—Δὲν αἰσθάνεσαι τὰ χέρια μου ποὺ σὲ κουνοῦν ἀπ' τοὺς ὤμους; Δὲν αἰσθάνεσαι τ' ἀνάλαφρα δάχτυλά μου ποὺ τρέχουν στὸ χλωμό σου πρόσωπο, σὰ σκαραβαῖοι στὰ φύλλα τοῦ νούφαρου; Ἔλα ξύπνα!—ἡ ζωὴ εἶνε κεῖ, ὄξω, ποὺ σὲ φωνάζει μὲ τὴς χίλιες τῆς φωνές, πήγαινέ της ὅ,τι μένει ἀπὸ τὴ δύναμί σου· εἶνε καλόκαρδη καὶ δὲ θὰ σοῦ θυμώσῃ ποὺ εἶσαι κουρασμένος.—Ἔλα, σήκω! θὰ σὲ βοηθήσω νὰ ντυθῆς καὶ θὰ σοῦ δέσω τὴν κοτσίδα.—Ὦ πολυαγαπημένε μου, πόσο εἶνε ἀχνὰ τὰ χείλη σου! Ἄσε με νὰ τὰ βάψω λιγάκι, γιὰ νὰ μὴ γελοῦν μὲ σένα οἱ ἄλλοι ποὺ κοιμήθηκαν μονάχοι. Μετ. *Δημ. Γεν.*

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΜΕΛΤΕΜΙ

Ἀδράσσει ὁ ἥλιος ὁ ἀψὺς τ' ἀκόσιστο χορτάρι, στὸ κάμμα τὸ μεσημερνὸ ἀχνίζουν τὰ καλίκια, καὶ πρὶν τὴν ὕστερνὴ δροσιὰ ἡ λούρα νὰ τοὺς πάρῃ τὴν ἁρμυρὴ τους μυρωδιὰ γύρω σκορποῦν τἀφύκια.

Φωλιὰ καμίνι ἀφήνοντας καὶ τῆς στεριᾶς τἀρείκια, παίρνουν τὰ φίδια,στὸ νερό, τὶς σμυρναριὲς ζευγάρι κι' ὅπου διπλὰ καθρεφτιστὰ κοιμοῦνται τὰ καΐκια μόνοι ἀνεμίζουν μάρμαρο στὴ θάλασσα οἱ γλάροι.

Ξάφνου κρυφὸς παροξυμὸς τὸ κῦμα λιχνοτρέμει κι' ἀνάριαθὴθάλασσαἡστρωτὴστὸ σύγκρουσμαλαγιάζει γιατὶ θεριὸ ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ πλακώνει, το **Μελτέμι**.

Στὴν πρώτη ὁ γλάρος ρουφαλιὰ ἀπὸ ψιλὰχουγιάζει καί,σπάνοντας μ' ἀφροδισιὰ τὸ κῦμα τὸ γεμάτο, γυρνοῦν τὰ φίδια στὴ στεριὰ κι' οἱ σμυρναριὲς στὸ [πάτο.

Ι. ΓΥΠΑΡΗΣ

ΕΡΧΟΜΑΙ, Ω ΕΚΛΕΚΤΕ!

Μέσα στὴν ἀπέραντη αὐτὴ σάλα ποὺ βρέθηκα, τόσοι γύρω μου γελοῦν, γλεντοῦν, κι' ὅμως νοιώθω νἄειμαι μόνη, μόνη κι' ἔρημη—ὁ πόνος μὲ χωρίζει ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους!

Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄκουσα τ' ὄνομά σου κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη μὲ θάμπωσε ὁ ἥλιος τῆς μορφῆς σου, τὸ σκοτάδι τοῦ πόνου μου ἀσπρογαλιάζει, καὶ τὰ βήματά μου ἄθελα μὲ σέρνουν κοντὰ σου—ἔρχομαι, ὦ ἐκλεκτέ!

Ἔρχομαι νὰ σοῦ προσφέρω τὸν κρῖνο ποὺ εὐαγγελίζει τὴν ἀγάπη, τὸν κρῖνο ποὺ τὰ δάκρυά μου τόσον καιρὸ τὸν ποτίζαν—δέξου τον, παγκαλόμορφε!

Δὲν εἶμαι πιὰ μονάχη... Καταδέχτηκες νὰ μοιράσῃς μαζί μου τὴ χαρά σου καὶ σφιγταγκαλιάζω μαζί σου τὴ ζωή, ροδέμνοστέ μου—δὲν εἶμαι πιὰ μονάχη μές στοὺς ἀνθρώπους!

Εὐχαριστῶ σε, ὦ ἐκλεκτέ! *Δ-ὶς Φέλη*

ΤΙ ΚΙ' ΑΝ ΠΗ...

I

Ἀπαλὰ
—τὶ καλὰ—
σβύνει πια τὸ δεῖλι,
μυστικὰ
δυὸ γλυκὰ
θὰ φιλήσω χείλη.

II

Σιγανά,
μέσ' στ' ἀχνὰ
τῆς νυχτιᾶς σκοτάδια,
θὰ σμιχθοῦν,
ποὺ ποθοῦν
τῆς ἀγάπης χάδια...

III

Κι' ἡ καλή,
—τὶ καλὰ—
σβύνει πιὰ τὸ δεῖλι,
μυστικὰ
δυὸ γλυκὰ
θὰ φιλήσω χείλη..

IV

Κι' ὦ χαρά,
τρυφερά,
στὸ στενὸ δρομάκι,
θὰ φιλῶ
τ' ἀπαλὸ
κι' ἄσπρο της λαιμάκι.

V

Ἐρημνιά,
σκοτεινιά,
γύρω θὰ μᾶς σκέπῃ,
τί κι' ἂν πῇ
μὲ ντροπὴ
κἄποιος πῶς μᾶς βλέπει;

VI

Ἀπαλά,
—τὶ καλὰ—
σβύνει πιὰ τὸ δεῖλι,
μυστικὰ
δυὸ γλυκὰ
θὰ φιλήσω χείλη..

Ἀθήνα. *Θάνος Γ. Μηλιδώνης*

ΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Ἡ μέρα, κόρη φωτερή,
ἀργοσφαλεῖ τὰ μάτια,
νὰ γείρῃ τὸ κορμάκι της
στοῦ χρόνου τὰ κρεββάτια.

Κι' ἔρχεται μιὰ ὅλλη κοπελλιὰ
μελαχροινοῦλα, ὁμάδι
φέρνοντας μύρια ὄνειρα
πλεγμένα στὸ σκοτάδι.

Νίκος Γριπονησιώτης

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΓΡΑΒΑΤΑ

Δεκαπέντε χρόνια παντρεμμένος, κι' ὁ Μπατίστας, ὑπουργικὸς γραμματεὺς δευτέρας τάξεως, δὲν εἶχε ἀπατήσει ἀκόμα τὴ γυναίκα του. Ὄχι πῶς δὲν τοῦθελε—ἡ καρδιά του τὸ ἤξερε—ἀλλὰ γιατὶ ἡ ξεραχιανή, κακοφτιαγμένη, ἄσχημη Περσεφόνη του, τοῦ βαστοῦσε καλὰ τὰ λουριά. Δὲν τὸν ἄφηνε νὰ κάνῃ πάσσο δίχως αὐτήν, τοῦπαιρνε ὅλα του τὰ λεπτά, οἱ ὧρες τοῦ καφενείου του ἦταν μετρημένες, μετὰ τὸ δεῖπνο δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βγῇ ἔξω μόνος του. Μιὰ τύραννος τέλος πάντων, μιὰ μέγαιρα, ποὺ τοῦ ἄνοιγε τὰ γράμματα κι' ἐμυρτζόταν τὰ ροῦχα του μήπως ἀνακαλύψῃ κανένα ἄρωμα ἢ καμιὰ γυναικεία τρίχα.

Κι' ὁ καϋμένος ὁ Μπατίστας κάθε χρόνο, ἐνῶ ἀνοιξι, ποὺ ὅλα μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἔρωτα, συνῆπτε σφοδρὸν ἀγῶνα μὲ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ μὴ παρεκλίνῃ τῆς εὐθείας συζυγικῆς ὁδοῦ. Εἰς μάτην ἐπροσπαθοῦσε τὴ νύχτα νὰ ἐκδικηθῇ ἡρωϊκῶς ἐπὶ τῆς ἀποκρουστικῆς συζύγου του.

Δὲν ἔμενε λοιπὸν παρὰ νὰ τὴν ἀπατήσῃ. Ναί, μὰ τοῦ ἔλειπαν τὰ ὑλικὰ μέσα τῆς προδοσίας. Κι' ἀναγκάσθηκε ὁ δυστυχὴς νὰ στερηθῇ ἐπὶ ἕνα μῆνα τὸ τσιγάρο γιὰ νὰ βάλῃ στὴν ἀπάτα δυὸ εἰκοσιπεντάρικα. Δὲν ἀρκοῦσε αὐτὸ ὅμως. Ἔπρεπε νὰ βρῇ τρόπο γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ μιὰ βραδιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, πρᾶγμα ὄχι πολὺ εὔκολο. Ἐβασάνισε τὸ μυαλό του καὶ τέλος πάντων βρῆκε μιὰ πειστικὴ πρόφασι: ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου του τὸν ὁποῖον δὲν μποροῦσε νὰ ἀδυσαρεστήσῃ γιατὶ περμένε προαγωγὴ ἀπ' αὐτόν, τὸν παρεκάλεσε νὰ κάμουν μιὰ νυκτερινὴ συνεργασία γιὰ κάποια ἐπείγουσαν ὑπηρεσιακὴν ὑπόθεσιν, ποὺ τὴν εἶχαν παραμελήσει κι' ὁ ὑπουργὸς φώναζε. Ἡ κυρία Περσεφόνη, κατόπιν πολλῶν δισταγμῶν καὶ μακρᾶς ἀνακρίσεως, ἀπεφάσισε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ προαγωγή του, τὸν προέπεμψε ὅμως μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὡς τὴ σκάλα:

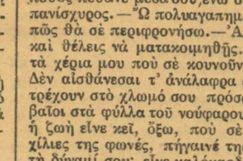

—Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ γυρίσῃς μετὰ τὰ μεσάνυχτα... Καὶ νὰ μὴν κάνῃς ἔξοδα γι' ἀμάξι, νἄρθῃς μὲ τὰ πόδια.. ἀκοῦς;

Ἀλλ' ὁ Μπατίστας δὲν ἄκουγε πιά. Βρισκόταν κιόλας στὸ δρόμο κι' ἀπεμακρύνετο πεταχτός, χαρούμενος, ἀλέγγος. Μιὰ ὁλόκληρη βραδυὰ στὴ διάθεσί του, τὶ εὐτυχία!

Ἐπειδὴ οἱ ὧρες του ἦταν μετρημένες εἶχε κάμει τὴν τοιαλέττα του πρακτικὴ κι' ἐλαφρά, σὰν τὴν κυρία ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ πάῃ σὲ μιὰ γκαρσονιέρα. Σκαρπίνια ποὺ βγαίνουν εὔκολα καὶ δένονται γρήγορα, τιράντες στερεές, ἕνα κολάρο μονό, ἀναταυτικὸ κι' ἕνα γραβατάκι ἕτοιμο, ἀπ' αὐτὰ τοῦ ἰδεώδους συστήματος ποὺ κουμπώνουν πίσω μὲ λάστιχο. Τρεχάτος σχεδόν, ἐτράβηξε σὲ μιὰ πανσιὸν ποὺ τοῦ τὴν εἶχε συστήσει κάποιος παραλυμένος συνάδελφος. Διάλεξε μιὰ ξανθή, κρεατωμένη... Ἀλλοίμονο! ὅλα τελειώνουν... Ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ τὸ σκληρὸ συζυγικὸ κρεβάτι ἔρθασε κιόλας. Σηκώθηκε βιαστικός, ντύθηκε μάνι-μάνι στὸ μισοσκότιαδο τοῦ δωματίου ποὺ ἐφρυτίζετο ἀπὸ ἕνα μικρό, κόκινο ἠλεκτρικὸ γλομπάκι, ἄρπαξε τὸ κατέλο του καὶ δρόμο. Στὴ σκοτεινὴ σκάλα ἐπροσπαθοῦσε νὰ κουμπώσῃ ἀκόμα τὴ γραβάτα του. Ἄ, ὡρισμένως αὐτὸ τὸ σύστημα μὲ τὸ λάστιχο εἶνε θαυμάσιο. Τέλος πάντων, ἂν καὶ δυσκολεύτηκε λιγάκι, τὴν ἐκούμπωσε τέλος πάντων κι' ἔβγῆκε στὸ δρόμο. Θεέ μου! πόσος κόσμος τέτοια ὥρα στὰ κέντρα, κι' αὐτὸς νὰ κλείνεται ἀπ' τὴς ὀκτώ! Καὶ φαίνεται πῶς τὸ ὕφος τοῦ Μπατίστα θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὔθυμο, σὰν τοῦ ἔνοχου ποὺ ξεφεύγει τὴν τιμωρία, γιατὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἀντίκρυζαν ἐχαμογελοῦσαν.

Ἡ κυρία Περσεφόνη δὲν ἐκοιμόταν. Τὸν ἐπερίμενε ἄγρυπνη.

—Λοιπόν, αὐτὴ ἡ συνεργασία;

—Τὰ καταφέραμε περίφημα... διεκπεραιώσαμε ὅλη τὴν ὑπόθεσι κι' ὁ γενικὸς ἔμεινε εὐχαριστημένος... μοῦδωκε νὰ καταλάβω ὅτι θὰ προτείνῃ τὴν προαγωγή μου...

Ἐδυνάμωσε τὸ φῶς τῆς λάμπας. Ἀλλά, καθὼς τὸ γεμάτο ἐμπιστοσύνη πρόσωπό του ἐφωτίσθη, ἡ κυρία Περσεφόνη ἔβαλε μιὰ φωνή, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ γιακᾶ καὶ τὸν ἔσυρε μπρὸς στὸν καθρέφτη. Κι' ἐκεῖ περίτρομος, κατακίτρινος, ὁ πτωχὸς Μπατίστας εἶδε ὅτι, ἀντὶ τῆς ἰδεώδους συστήματος γραβάτας μὲ τὸ λάστιχο, εἶχε περάσει γύρω στὸ λαιμό του μιὰ ὑπέροχη, μιὰ προκλητική, μιὰ παρφουμαρισμένη ρὸζ καλτσοδέτες.

Καὶ ἡ κυρία Περσεφόνη ἐστρίγγλιαζε:

—Ὡραία συνεργασία μὲ γυναίκες ποὺ χαρίζουν τὴς καλτσοδέτες των!... **Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ**

ΑΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΗΝ ΕΣΚΟΤΩΣΕ Τ' ΟΝΕΙΡΟ

Ἡ ἀναγνώστρια τῆς «Σφαίρας» ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ὡραία Ἄγνωστος», μᾶς στέλνει ἕνα πολὺ συγκινητικὸ ἐπεισόδιον ποὺ συνέβη στὸ χωριὸ Μαρτῖνον τῆς Φθιωτιδοφωκίδος, ὅπου διαμένει προσωρινῶς. Ἐτεισόδιον ποὺ δείχνει ὅλη τὴ δύναμι τῆς ἀγάπης ποὺ ἀναβρύζει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀδόλης καρδιᾶς τῆς ἑλληνίδος ἠχοιατοπούλας. Ἀκοῦστε το:

Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ εἶχαν ἀναστηθῆ μαζί, μαζὶ ἐφύλαγαν τὸ κοπάδι στὸ λόγγο, πάντα μαζὶ ὁ Γιῶργος κι' ἡ Ἀγγέλω. Μὰ ἦρθε ὁ πόλεμος νὰ τοὺς χωρίσῃ. Τέσσερα χρόνια ἔλειπε ὁ Γιῶργος στὸ Μέτωπο καὶ τέσσερα χρόνια δὲν ἔπαυε νὰ τῆς γράφῃ ἀπ' τὸ χαράκωμα. Κι' αὐτὴ τὸν παρηγοροῦσε γλυκὰ μὲ τὰ γράμματά της καὶ μὲ λαχτάρα περίμενε τὸ γυρισμό του.

Μὰ τώρα τελευταία εἶχε καιρὸ νὰ λάβῃ γράμμα του. Τοῦ γράφει, τοῦ ξαναγράφει, ἀπάντησις καμμιά. Καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ τῆς πῇ ἂν ὁ λεβέντης της ζῇ ἢ σκοτώθηκε. Κι' ἡ μέρες της περνοῦν μὲ ἀγωνία κι' ἡ νύχτες της μὲ ἐφιάλτες.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἕνα παῦρο ὄνειρο τὴν κάνει νὰ πεταχτῇ ὀρθὴ κι' ἀλαλιασμένη: εἶδε τὸ Γιῶργο της νὰ κεῖται λαβωμένος μέσα σ' ἕνα σωρὸ πληγωμένων, εἶδε νὰ τρέχῃ τὸ αἷμά του ποτάμι ἀπ' τὴ λαβωματιά, τὸν εἶδε νὰ ξεψυχᾷ.

Ξυπνάει τὴ μάννα της γιὰ νὰ τῆς πῇ τὸ ὄνειρο.

—Καλή μου μάννα, ὄχι δὲ ζῇ ὁ Γιῶργος μου!

Κι' εἶνε ξέφρενη. Τοῦ κάκου ζητοῦν νὰ τήν παρηγορήσουν. Δὲν ἔχει καμμιὰ ἐλπίδα. Ἡ δροσερὴ πηγὴ τοῦ γέλοιου της στειρεύει, καὶ τὰ τριανταφύλλα τοῦ προσώπου της μαραίνονται. Πάει καὶ κάθεται στὴν πλαγιά, ἐκεῖ ποὺ τὰ παλιὰ χρόνια σμίγανε. Καὶ κλαίει καὶ λυώνει.

Δὲν ἄνθεξε πολύ. Σὲ λίγο ἀρρώστησε...σὲ τρεῖς ἡμέρες πέθανε. Κι' ἡ τελευταία της πνοὴ τ' ὄνομα τοῦ καλοῦ της ἦταν.

Τὸ ἴδιο πρωὶ ἔρχεται ταχυδρομεῖο. Κι' ὁ διανομεὺς τῆς φέρνει γράμμα ἀπὸ τὸ Γιῶργο. Μὰ τὰ μάτιά της εἶνε γιὰ πάντα σφαλισμένα, τὰ χέρια της σταυροδεμένα.

Στὸ φέρετρο, μαζὶ μὲ τ' ἀγριολούλουδα ποὺ τῆς μάζεψαν οἱ φιλενάδες της, ρίχνουν καὶ τὸ γράμμα ποὺ ἔφτασε πολὺ ἀργά.

Κι' ὅλων τὰ μάτια μας δακρύζουν.

Μαρτῖνον, 27/7)21. «*Ὡραία Ἄγνωστος*»

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦ

MARIE CORELLI — Μετάφρ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Δ)ίδος ΑΣΕΧ

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

36 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 36

Τί παράξενη μελῳδία ! τί πλούτος φωνῆς ! τί ὀφθαλμοί γλυκεῖς καὶ ἁπαλοί ποῦ κρατοῦσαν ὅλους προσηλωμένους ἐκεῖ.

Εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης ἕνας μόνον ποῦ δὲν εἶχε πλησιάσει τὸ πιάνο ἐστέκετο εἰς ἕνα ἀνοικτὸ παράθυρο μόνος καὶ μελαγχολικός.

Ἦτο ὁ Τζῶρτζ Λάμιμ, χλωμὸς καὶ ἀκίνητος, κρατῶν μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὸ μέτωπόν του ποῦ ἔκαιε μόλις συγκρατῶν τὰ δάκρυα.

Ποίας καὶ ποίας ἀναμνήσεις δὲν τοῦ ἔφερεν ἡ γλυκεῖα αὐτὴ μελῳδία !... Μὲ τὴν φαντασίαν τοῦ ἔβλεπε τὴν Ντολορὲς ἀκεῖ ὅπου τὴν ἐξεκένδιῳ εἰς τὸ παράθυρον διὰ τὴν πρώτην φορὰν, ρόδον ἀνάμεσα εἰς τὰ ρόδα, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν τὰ λόγια τοῦ Σίγκερτ : «Ἰδὲ σέναι ἡ πηγὴ στειρεύει». Νά, ἡ Ντολορὲς τώρα σύζυγος τοῦ Φιλίππου ἐν ὅλῃ της τῇ λαμπρότητι...

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ Ντολορὲς ἔπαυσε νὰ τραγουδῇ καὶ καταγώδη χειροκροτήματα ἠκούσθησαν ἀπ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ ξανθὴ ἀοιδὸς περιστριγυρίσθη ἀπ' ὅλους καὶ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συμπαθείας ἠκούοντο ἀπ' ὅλων τὰ στόματα.

—Ἡ σειρά μου νὰ σᾶς συγχαρῶ, λαίδη Ἔριγκτον, τῆς εἶπεν ὁ μουσικὸς Μαντσεκνελίκ μὲ φανερὸν ἐνθουσιασμόν. Μὰ ἔχετε μιὰ φωνὴ θαυμαία! Τὶ οὐράνιον χάρισμα !

Ἡ λαίδη Μόρβελ ἐνθουσιάσθη καὶ ἐπλησίασε τὴν Ντολορὲς, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνηγκαλίσθη μὲ μητρικὴν ὄντως στοργήν.

—Γνωρίζω τὸν Φίλιππον ἀπὸ μικρὸ παιδί, τῆς εἶπε, καὶ θὰ θεωρήσω τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ, ἐὰν μοῦ χαρίσετε τὴν φιλίαν σας, ἀγαπητή μου.

Ἡ Ντολορὲς ἐμειδίασε καὶ ἀπήντησε μὲ εἰλικρίνειαν :

—Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, λαίδη Μόρβελ· εἶμαι πάντοτε εὐτυχὴς νὰ γνωρίζω φίλους τοῦ συζύγου μου.

—Εἶνε εὐτυχὴς ὁ Φίλιππος ποῦ ἔχει μία τέτοια σύζυγον, ἀπήντησεν ἡ λαίδη Μόρβελ. Κυττάξετε ὅλοι εἶνε καταγοητευμένοι μαζύ σας κι' ἐγώ, ἐγώ σᾶς λατρεύω σὰν παιδί μου.

—Δὲν εἰρίσκω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀγαπητὴ κυρία, καὶ εἶμαι διατεθειμένη νὰ σᾶς ἀγαπήσω κι' ἐγώ. Εἴσθε τόσον καλή...

Ἡ ὀρκεστρὰ ἔπραξεν ὡραῖα καὶ ἡσυχα· ἠναγκάσθη νὰ τραγουδήσῃ δύο ἀκόμη τραγούδια ἡ Ντολορὲς καὶ ὁ γερμανὸς νὰ παίξῃ Μπετόβεν καὶ Σωπέ, ἤτο δὲ δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον σχεδὸν, ὅταν ἐπρότεινεν ὁ Φίλιππος εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ φύγουν διὰ νὰ μὴ τὴν κουράσῃ πολύ.

—Ποῦ εἶνε ὁ Τζῶρτζ ; ἠρώτησεν ἡ Ντολορὲς ὅταν ἀπεχαιρέτησεν ὅλους. Στάσου. Φίλιπ, δὲν τοῦ εἶπα καλὴν νύκτα.

—Ἐδῶ εἶμαι, λαίδη Ἔριγκτον καὶ ὁ Λώρμια ἐπλησίασε μὲ ἕνα βαθιασμένο χαμόγελο, χαμόγελο ποὺ ἔσβυσε σχεδὸν ἀμέσως καὶ ἀφῆκε τὸ πρόσωπό του χλαμὸ καὶ μελαγχολικὸ μόλις ἤκουσε τὴν Ντολορὲς νὰ τοῦ λέγῃ :

—Εἴσθε ἕνας κακὸς ἀδελφός, Τζῶρτζ ! Χάνεσθε διαρκῶς ἀπὸ μπροστά μου, ἐνῷ ἐξύδεστε πῶς θὰ λυπήσουν, ἂν ἔφευγα χωρὶς νὰ σᾶς καληνυκτίσω.

—Ἔλα μαζῆ μας, Τζῶρτζ, τοῦ ἐπροτείνε τότε ὁ Φίλιππος.

—Δὲν μπορῶ Φίλ. Μὴ μοῦ ζητᾷς τέτοιο πρᾶγμα, εἶπε, καὶ σφίγγων τὸ χέρι τοῦ φίλου του ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Ντολορὲς ἀντιμετωπίζων αὐτὴν μὲ θάρρος :

—Συγχωρήσατέ με, λαίδη Ἔριγκτον. Ὤφειλα νὰ παρουσιασθῶ ἀμέσως, ἀλλὰ ξεύρετε τί τεμπέλης ποῦ ἦμαι πάντοτε, ὥστε δικαιολόγησις δὲν χωρεῖ.

Ἡ Ντολορὲς τὸν ἐκύτταξε σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ψυχήν του, ἐνῷ ὁ Φίλιππος ἐπενέβη γελῶν :

—Λαίδη Ἔριγκτον, λές τὴν Ντολορές ! Ὄχι! Ὄχι, φίλε μου ! Ποῦ ἀκούσθηκε ποτὲ ἀδελφὸς νὰ τιτλοφορῇ ἔτσι τὴν ἀδελφήν του !

—Βλέπεις τί κακὸς ποῦ εἶνε, Φίλιπ ; Θὰ τὸν συγχωρήσω μόνον ἂν μοῦ ὑποσχεθῇ νὰ μὴ τὸ ξεχνάμῃ.

Ὁ Τζῶρτζ ὑπεκλίθη μὲ τὸ ἴδιο βεβιασμένο χαμόγελο καὶ τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι μὲ τὴν λεπτότητα ἐκείνην ποῦ ἐσυνήθιζε πάντοτε.

—Μή ξεχάσετε ὅτι αὔριον σᾶς περιμένομεν, προσέθεσεν ἡ Ντολορὲς καὶ, ἐπειδὴ δὲν μοῦ φαίνεσθε πολὺ καλὰ ἀπόψε, δὲν θὰ ἐκάμνετε ἀσχημα ἂν ἤρχεσθε μαζῆ μας νὰ σᾶς πάμε ὥς τὸ σπίτι σας μὲ τὸ ἁμάξι.

Ὁ Τζῶρτζ ἀπεποιήθη καὶ πάλιν, συνόδευσε τοὺς φίλους του ἕως εἰς τὸ ἁμάξι καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σαλόνι, ὅπου τὸν ὑπεδέχθη ὁ Λάβελὶς καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ ὑπάγουν μαζῆ εἰς λέσχην ν' ἀποτελειώσουν τὴν βραδυάν τους.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ λόρδος Μπροὺς-Ἔριγκτον, εὐτυχὴς ἐπὶ τέλους ποῦ ἔμενε μόνος μὲ τὴν σύζυγόν του, τὴν ἔσφιξεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἐνῷ ἡ ἀμαξα τοὺς ὠδηγοῦσεν ἐν καλπασμῷ διὰ μέσου τῶν φωτισμένων βουλεβάρτων.

—Ἤσουνα ἡ βασίλισσα τῆς βραδυᾶς, ἀγαπημένη μου, τῆς ἐφυθίρισε συγκεκινημένος. Γιὰ πές μου, εὐχαριστήθηκες ;

—Πῶς ἠθελες νὰ εὐχαριστηθῶ ἀνάμεσα σὲ τόσους ξένους ; Ἔπειτα ἐφαίνοντο ὅλοι τους βαρυεστημένοι, τόσο κουρασμένοι... ἀκόμη καὶ σύ, φίλε μου, ἐχασμουριόσουνα διαρκῶς. Τὸ ξεύρεις ;

—Ναί, μικροῦλα μου, τὸ ξεύρω, ἀλλὰ τί τὸ θές· εἶνε τ' ἀποτελέσματα κάθε ἐσπερίδος. Πῶς σοῦ φίνεται ὁ Λάβελὶς ;

—Καλὸς εἶνε, πολὺ καθὼς πρέπει, ἀλλὰ μὴ μὲ ἀναγκάσῃς κι' ἐμένα νὰ ἀποκτήσω τόσους φίλους γιατὶ θὰ τρελλαθῶ. Ἡ λαίδη Γουίνσλεϊ ἔχει τόσους πολλοὺς καὶ, περίεργον, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι οἱ φίλοι εἶνε σπάνιοι.

—Καὶ πράγματι εἶνε σπάνιοι· ἀλλὰ νομίζεις ὅτι ὅλοι αὐτοί ποῦ εἶδες εἰς τῆς λαίδης Γουίνσλεϊ, εἶνε φίλοι της ; Κάθε ἄλλο, οἱ περισσότεροι εἶνε ἐχθροί, τῆς, ἀγαπητή μου.

—Ἐχθροί της !—καὶ τὰ γαλανὰ μάτια τῆς Ντολορὲς ἤνοιξαν μὲ ἀπορίαν—μὰ τότε γιατὶ τοὺς προσκαλεῖ ;

—Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἠθικοτυπία. Θὰ τὰ μάθῃς ὅλ' αὐτὰ, μικροῦλά μου.

—Ἀπὸ ὅλες μοῦ ἤρεσε περισσότερο ἡ λαίδη Μόρβελ. Μ' ἐφίλησε, ξεύρεις, καὶ μοῦ ἐμίλησε μὲ τόση καλωσύνη...

- Ναί, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ ἔμεινε πειὸ κερδισμένη ἀπὸ τὸ φιλί ποῦ σοῦ ἔδωσε, παρὰ ἐσύ. Εἶνε ὄμως καλὴ γυναῖκα. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπ' ὅλους.

Καὶ ὁ Φίλιππος ἐχαμογέλασε, βεβαίος ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν ἀπάντησιν, ἐνῷ ἡ Ντολορὲς ἀκούμησε τὸ ξανθὸ κεφαλάκι της εἰς τὸ στῆθός του καὶ τοῦ ἐψιθύρισε γλυκά :

—Μὰ πόσες φορὲς θὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀγαπημένε μου; Ξεύρεις πῶς εἶσαι ὁ μόνος ποῦ λατρεύω καὶ πῶς δὲν εἶνε ἤρημα γιὰ μένα ὅπου δὲν εἶσαι σύ. Μὴ μὲ ἀναγκάζεις νὰ σοῦ ἐπαναλαμβάνω διαρκῶς πόσο τρελλὰ σ' ἀγαπῶ. Μὰ νομίζεις ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὶ αἰσθάνομαι;...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Σ. Ἀργυρόν. Τὸ σταλὲν στοιχεῖον ὀρ. τρεῖς.—Μ. Παρακάκην. Τὸ ποίημά σας ἀρκετὰ ἔξυπνο.—Π. Κυνηγόν. Συγχαρητήρια γιὰ τὸ ὡραῖο σας γραμματάκι.—Γ. Σ. Ἐλήφθησαν κ' ἐστάλησαν.—«Θλιμμ. καρδίαν». Ὑπολείπονται δρ. δύο. Στείλατε καὶ τὸ ὄνοματεπώνυμόν σας.—«Μαῦρον Σατανᾶν». Ἐὰν δὲν ἐδημοσιεύθη, σημαίνει ὅτι δὲν ἐλήφθη.

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ.κ. M.Zoides, K. Βλαστοῦ, Ε. Καλλιατάκη, Β. Κάρμου, Χ. Μουστάκη, Ἰωάκ. Ἰωακειμίδου, Ἠλ. Πανταζοπούλου, Σ. Τσιριγοτάκη, Χ. Ταβλᾶ, Θ Κωνσταντᾶ, M. Foulias, Π. Κυνηγοῦ, Ἰ. Φλογερᾶ, Β. Μιχάλη, Γ. Γερηδοπούλου, Μιλ. Παπαϊωάννου, Γ. Καββαδία, Κ. Χατζηλάμπρου, Β. Σταμπολιάδη.—Δ. Νυφιάτης. Δι' ἔγκρισιν ἀκατάλληλον· ἐπὶ πληρωμῇ 50 δρ.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Εὐγενεστάτη ὑπαρξις», «Cri du coeur», «Ἄβρας», «Μίκης Ζέζας», «Νεαρὸς λόγιος», «Ρόδον τοῦ Ἀράπη», «Τῆς χαρᾶς ἀποπαλὶν», «Πονεμένος διαβάτης», «Δυστυχισμένη ὑπαρξις», «Κύριος Κύριος», «Ἐσοπαθωμένος καβαλλάρης», «Μανιασμένο λιοντάρι», «Θλιμμένα καρδίαι», «Λογοτεχνικὴ ἕνωσις», «Ἀρπάγη τῶν μυστικῶν», «Τὶκ-τάκ», «Περιπλανωμένη περιστερά», «Ἀστρον τῆς αὐγῆς», «Φάσμα τοῦ Κεμαλ», «Χειροβοιστὴν τοῦ θανάτου», «Πτερυγίζουσα νίκη», «Μαραμένη νεότης», «Beau revers», «Nostradamus», «Cartouche», «Ange aux ailes dorées», «Duc de Momorency», «Catherine de Medeci».

Ἐνοικίασαν γραμματοθυρίδας «Ἄβρας», «Cri du coeur». θυρὶς 127. «Κύριος Κύριος» θυρὶς 123. «Θλιμμένα καρδίαι» θυρὶς 124.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ διὰ τὸ μυθιστόρημα «Ἥρὼ καὶ Λέανδρος» Κ. Κωνσταντινίδης, Ἰ. Ἀλεξάκης, Μιχ. Ἐξάρχου. Ἰ. Βασδραβέλλης, Κλεονίκη Γεωργοπούλου, Μαρίτσα Ἠλιάδου, Κλεοπάτρα Κουλ., Χ. Σαραφίου, Ε. Βοϋτουνα.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ—ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Μόνον τὸ νέον κατάστημα καλλιτεχνικῶν εἰδῶν Μάνεση καὶ Αὐγούστη, Χαλκοκονδύλη 25Α, προσφέρει τὰ εἴδη σας εἰς τιμὰς εἰδικὰς καλλιτεχνικάς. Ζητήσατε τιμοκατάλογον. Ἀποστολαὶ ταχυδρομικῶς παντοῦ.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Στὴν δη σελίδα, θὰ βρῆτε τὴς «Παράξενες Ἱστορίες» ποὺ σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ. Εἶνε μία σειρὰ φανταστικῶν διηγημάτων τοῦ Μαρσὲλ Σρόμπ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ φίνους καὶ ἐντελλεκτυὲλ συγχρόνους συγγραφεῖς. Τὰ θέματά του πάντοτε περίεργα, ἀσυνήθιστα, οἱ ἔννοιές του λεπτότατες, ἀποχρώσεις συναισθημάτων ποὺ μόλις κατορθώνει νὰ τὰς συλλάβῃ ἡ πένναι, στὺλ γοργὸ καὶ σφιχτοδεμένο. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ «Βεατρίκη» εἶνε δύσκολο κομμάτι, ἐπίτηδες ὅμως τὸ δημοσιεύω, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τὸ ἐννοήσουν οἱ περισσότεροι τῶν ἀναγνωστῶν. Βέβαια, πρὸ ἑνὸς ἔτους δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ τὸ δημοσιεύσω. Σᾶς ἔχω ἀφῃγηθῆ, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλά, πῶς, ὅταν πρωτοεξεδόθη ἡ «Σφαῖρα» καὶ ἐδημοσίευσα τὸν «Πραματευτὴν» τοῦ Γρυπάρη—ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἁπλὰ ἀριστουργήματα τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως—εὑρέθησαν δύο-τρεῖς νὰ διαμαρτυρηθοῦν, γιατὶ τοὺς ἔδιδα τέτοια δυσκολοχώνευτα κομμάτια ! Ἀπὸ τότε ὅμως ἡ «Σφαῖρα» καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν οἱ ἀναγνῶσται της, προήχθ σαν σημαντικῶς καὶ προάγονται ὁλοένα, σιγὰ-σιγά, ἀλλὰ σταθερὰ καὶ μεθοδικά, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μοῦ ἔρχωνται πιὰ τέτοιες ἀστεῖες διαμαρτυρίες. Καὶ δημοσιεύω κατὰ καιροὺς δύσκολα κομμάτια, τὰ ὁποῖα μοῦ χρησιμεύουν ὡς λυδία λίθος, γιὰ νὰ ἐπαληθεύσω τὴν πρόοδον τῶν ἀναγνωστῶν.

* * *

Τὴν πρόοδον ἄλλως τε τὴν διαπιστώνω καὶ ἀπὸ τὰ δικά των ἔργα, ποὺ ὅσο πᾶνε γίνονται καλλίτερα, ὅπως θὰ ἐπροσέξατε. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ γίνομαι ἐκλεκτικώτερος.

Ἄλλοτε π. χ. θὰ ἐνέκρινα ποίημα σὰν αὐτὸ ποὺ μοῦ στέλλει ὁ κ. Γ. Στ.μ.ύλης. Εἶνε καλοφτιασμένο, ἀν παραβλέψω ἐκεῖνο τὸ «σ' πάρω» τοῦ τελευταίου στίχου· τώρα ὅμως δὲν τὸ ἐγκρίνω, γιατὶ ἡ κατακλεὶς τῆς ἰδέας του—τελευταῖο ἀστιχο—δὲν εἶνε ἐπιτυχημένη : ἂς σ' ἐφιλοῦσα κι' ἂς ἐπέδαινα ἡ ἂς πεθαίναμε κι' οἱ δυό. Τὸ ἴδιο γράφουν ὅλοι. Κάτι πιὸ φρέσκο θέλω.—Ἐπίσης ἡ πρόζα τοῦ κ. Β. Κρ.θ.ρᾶ, δὲν εἶνε ἄσχημη· ἡ ἐκτελεσις ὅμως δὲν εἶνε ἀνταξία πρὸς τὸ δύσκολο θέμα, μὲ τὸ ὁποῖον καταπιάστηκε : πολλὰ ἀποσιωπητικά, πολλὲς ἔννοιες ἀτελεῖς καὶ ἀσύνδετες, πράγμα ποὺ δείχνει ἀδυναμίαν, κάποια θεωτρικὰ ἐπιφωνήματα καὶ μερικὲς κοινοτυπίες χαλοῦν ὅλο τὸ κομμάτι.—Θὰ ἐνέκρινα τὸ λυρικὸ τοῦ κ. Ν.Δ.χ.νοκάρδη, σὰν νὰ μοῦ θυμίζῃ ὅμως κάποιο σατυρικὸ τοῦ Καμπούρογλου· ἀν μοῦ τὸ ξαναστείλῃ μὲ τὴν βεβαίωσιν ὅτι εἶνε ἐντελῶς δικό του, θὰ τὸ ἐγκρίνω.—Ἡ ἀκτυαλιτὲ σας θὰ δημοσιευθῇ κ. Π. Βρ.ύστη.—Ἡ ἀντικατάστασις ἔγινε μὲ αὐτὰ ποὺ στειλατε, κ. Τ. Π.ντ.λίδη.—Θὰ δημοσιευθῇ «ἡ ἀστασία» ἐκεῖ ποὺ θέλετε, κυρία Εὐρ.δίκη.—Δὲν εἶνε ὅσο τὰ προηγούμενα ἐπιτυχημένο, δὶς Φ.φίκα'—Ἡ γλῶσσα του πολὺ ἀρχαΐζουσα δὶς Πρ.τὸ Θε.φάν.υς.—Δὲν εἶνε γιὰ ἐγκρισιν, κ. κ. R.se'damour, N. Μανώτη, Δ. Δ.φ'λ.ᾶ.—Δὲν εἶνε ἀταραίτητον νὰ εἶνε εὐθυμα, πρέπει ὅμως νὰ εἶνε καλὰ καὶ σαφῆ, κ. Κ. Σ.κελλ.ρίου, κι' ἀπὸ τὴς «Νοσταλγίες» δὲν βγαίνει νόημα περὶ ποίας «ζῆσεως» ὁμιλεῖτε, ἐκεῖνο δὲ τὸ «δῶμα» νὰ μὴν τὸ μεταχειρίζεσθε συχνά, εἶνε σαθρωμένον ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν.—Ἄμα εἶνε μεγάλα, μεγαλείτερα ἀπὸ τὸ ἓν τρίτον τῆς στήλης, δὲν τὰ διαβάζω, κ. κ. Idem καὶ 'Α. Τσ.μπ.ύκη.—Τέτοια δὲν θέλω, κ. κ. Π. Λάφη, Ἰ. Χ.δήρ.γλου, Δ. Λ.γούση.—Πολλοὶ παρατονοῦνται ὅτι ἀπορίπτω μέν.χωρὶς νὰ κριτικάρωθμως τἀεργα των·γιὰ ὅσα ἀντέχουν στὴν κριτική,εὐχαρίστως κάνω λόγον, ὅταν ὅμως εἶνε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος σκάρτα, τί νὰ πρωτοειπῶ ; —Ὅσα δὲν ἐγκρίνω, δὲν τὰ κρατῶ, κ. Θ.Μαρκήσιε, ἑπομένως δὲν μπορῶ καὶ νὰ τὰ θυμοῦμαι. Τὰ ποιήματά σας μπορεῖτε νὰ τὰ ὑπογράφετε μὲ ψευδώνυμο, πρέπει ὅμως νὰ προσυπογράφεσθε καὶ μὲ τ' ὄνομά σας γιὰ μένα. Γράμμα ποὺ δὲν ἔχει ὄνομα, δὲν τὸ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν.—Δὲν χρειάζεται οὔτε συνδρομητής, οὔτε ψευδωνυμοῦχος νὰ εἰσθε, γιὰ νὰ ἐγκριθοῦν ἔργα σας, νὰ εἶνε καλὰ μόνον, τοῦτο δὲ καὶ ἀρκεῖ.κ.Σ. Ὅταν ὅμως δὲν εἶνε ἐγκρίσιμα καὶ ἐπιμένετε νὰδημοσιευθοῦν,τότε περνᾶτε ἀπὸ τὸ λογιστήριον καὶ δημοσιεύονται εἰς τὰς καταχωρίσεις, ἁπλούστατα.—Καὶ μένα μ' ἀρέσουν τὰ εὐθυμογραφήματα, κ. Νάσο, λίγα ὅμως μοῦ στέλλουν.—Μὴ λέτε ἀφέλειες λοιπόν, κ. Δ. Π.π.βασ.λείου, γιὰ νὰ γράψετε κομμάτι σὰν τὸ «Φεύγεις, Ἀνθοῦλα ;» θὰ περάσῃ καιρὸς ἀκόμα.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ.-Ἐξεδόθησαν : «Σκόρπιες ματιές», ποιήματα Περικλῆ Χ. Δουκοπούλου, μὲ πρόλογον ἐναντίον ὡρισμένων φιλολόγων.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
—10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ—

Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Δ. Παπαδημητροπούλος, p. r. Ναύπλιον.

—«Σόλ. Μαντζόρος» ἀνεκάλυψα ποῖος εἶσαι, διότι εἶμεθα πατριῶται, Δ. Ν.Κ. Πρόσεξε, διότι θὰ σὲ δημοσιεύσω καλλίτερα. Χαῖρε «Ἀσύλληπτον σωφερᾶκι».

—«Ε. Κ.», διατί δὲν ἀπαντᾶτε ; «Χαμένη εὐτυχία», δὶς σας ἔγραψα. «Ὑπνοβάτη», μένω ἀνάπαντητον.

«Ἀπροσέλαστον τεῖχος»

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ νέους καὶ νέας. Κάθε δὲ φιλελεύθερα δεσποινίς ἢ κυρία ποῦ διαβάζει «Σφαῖραν» πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ «Α. Γ.10» p. r. Ἀθῆναι.

—Ἀνταλλάσσομεν γράμματα μὲ ὅλα τὰ κορίτσια καὶ δὴ τὴς ὁδοῦ Ἀριστοτέλους...«Αὔρας», «Cri du coeur» θυρὶς 127. Γραφεῖα «Σφαῖρα»,

—Νέος καλῆς οἰκογενείας μορφωμένος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων μορφωμένων. Κ.Α.Μ. p. r. ἐξωτερικοῦ Ἀθῆναι.

—«Φιφ. Ο.», στεροῦμαι ἐπιστολῆς σου. Εἰς τὰς 10 τρέχοντος ἐξέρχομαι διὰ παντός. Δ)σις Βούλγαρη 164, Πειραιᾶ. «Μαῦρος Ἐσσσφορος».

—Ἀδέρφια, ἀνταλλάσσω γράμματα μὲ κομμουνιστὰς «κομμουνιστρίας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βόλου, Θεσ)νίκης, Καβάλλας. Γράψατε «Νοσταλγὸν τῆς εἰρήνης», p. r. 'Αλῆ-Ἀγᾶ Μ. Ἀσίας.

—Χρυσᾶ μου κορίτσια. Ἔνα λεβεντόπαιδο σᾶς ζητεῖ μιὰ χάρι. Νὰ τοῦ χαρίσετε λίγες στιγμὲς εὐχαρίστες μὲ δυὸ τρυφερὰ λογάκια. Ἴσως αὐτὰ χρησιμεύσουν γιὰ ἕνα μέλλον του, τὸ παντοτεινὸ δεσμό. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Χακκίδος, Ψαχνῶν. Γράψατε Β. Δημητροπούλου, p. r. Ἀθήναις.

—«Ἀγνωστον» Θεσ)νίκη. Γραμματάκι σας ἔλαβον. Εὐχαριστῶ. Δ. Κοτσώνης.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ζωντοχήρας μόνον μέχρι 30 ἐτῶν, μὲ πεῖραν ζωῆς. Γράψατε δ)σιν ἀπαντῶ. «Καρδιοκλέφτης»

—«Ἐιδωλολάτρα», εἶσαι ὁ Γ. Μ. ἐκ Θεσ)νίκης. Ἂν ἐξακολουθήσῃς μὲ τὴν «Χαραυγή», σὲ ἀποκαλύπτω. «Καρδιοκλέφτης»

—«ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗΝ». Παῦσε ἀλληλογραφίαν. Οἱ γονεῖς μου ὑποπτεύθησαν. Γράφε μέσῳ «Σφαίρας». Ὑποφέρω μακράν σου. Ἔλα γρήγορα. «Ἐλπίς»

«Ἐλπὶς χαραυγή».

—«Ἐλπὶς χαραυγή». Συνοικέσιον ἀδύνατον· ἀργότερον ἴσως. Πίστευε εἰς τὸν ἐρωτά μου· πρὸπάντων σὲ γιατρέψῃς τὴν καρδιά μου καὶ τότε θύμα δικός «ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗΣ»

—«Καρδιοκλέφτη»p "Εφαγες χρλόσητα. Ἀέρα !

«ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗΣ»

—Δακρυσότιστος ὑπαρξὶς τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ Ἀθηνῶν, συγγνώμην διὰ τὴν σιωπήν μου. δὲν σὲ ἐλησμόνησα. Θέλεις ἐπανάληψιν ἀλληλογραφίας,γράψατε «Ἀπελπισμένη ψυχή Ραιδεστοῦ, Ἀδρ)πόλεως, δὸν σὲ Μετόπισθεν, 3ον τάγμα. 9ον λόχον τ. τ 930. Πιστεύω

«Ἀπελπισμένη ψυχή»

—Ζητῶ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ c. p. μὲ ὅλας τὰς δίδας. Ἐπιμόνως ἀρσενείου Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Κων)πόλεως, Σμύρνης. «Εὐγενεστάτη ὑπαρξὶς». Πορρωτέρα Ἀκράτας.

—Παρακαλεῖται κάποια ἀνταλλακτρὶα μου ἐκ Χίου, μὲ ἀρχικὰ Α. Β. καὶ διαμένουσα, ὡς ἐπληροφορήθην, ἐν Ἀθήναις, ὅπως μοὶ γνωρίσῃ διὰ τοῦ ταχυδρόμου περιοδικοῦ ἀκριβῆ τῆς διευθύνσεν. «Ρόδον Ἠλιάδου»

—Σ' ἐκεινην ποὺ μ' ἀγαπᾷ. Ἀνελπίστως ἔλαβον σήμερον τὴν ἀπὸ 3ης δδεύοντος καὶ εἰς ἀπάντησιν σᾶς λέγω ὅτι εἶδον καὶ γώ, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησα· ὡς δὰ τὰς προηγουμένας σου τὰς ἔλαβον, δὲν ἀπήντησα. νομίσας τοῦτο περιττὸν καὶ νομίζων ὅτι δὲν θὰ ἐπρόσεχες πλέον· δὲν εἶχα δίκαιον : Γνόρτζε ὅμως ὅτι ἐλαβόλουθῶ νὰ σὲ ἰδῶ. Θυμᾶσαι τὸν Ἰούλιον τοῦ 1920 ; Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ δικαιολογηθῶ θὰ μὲ δικαιολογοῦσες καὶ θὰ μοῦ ζητοῦσες συγγνώμην. Ὅστε λησμονήθησαν ὅλα ; Τίποτε πλέον δὲν μᾶς συνδεῖ ;.... Λάβε τότε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλῃς πάν ὁ,τι σοῦ εἶνε περιττὸν καὶ ὑπόδεξε μου τρόπον νὰ πράξῳ τὸ ἰδιον.... Καὶ ὅμως σ' ἀγαπῶ !

—Μικροῦλα μου τῆς ὁδοῦ Κωνστ. Παλαιολόγου, ποῦ καθόσουνα τὸ περασμένο Σάββατο τὸ βράδυ στὸ παράθυρο μὲ τὴ "Σφαῖρα», μὲ λαχτάρα περμένω δυὸ σου λογάκια ἢ ἔστω τὴ σύστασί σου γιὰ νὰ σοῦ γράψω. Γράψε Ἀναστάσιον Κουτουλάκην, διανομέα, διὰ «Σ», ἐνταῦθα.

—«Τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ» ἐπανελθὸν ἐκ τοῦ ταξειδίου του, ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀνταλλαγὴν c. p. Ὁποιος καὶ ὁποια τὼν παλαιῶν ἀνταλλακτῶν τοῦ θέλει ἂς γράψει. Κορίτσια Σμύρνης καὶ Μεγαλουπόλεως, θὰ εὐχαριστηθοῦν ἐὰν ἔγραφον εἰς p- r. Πατρῶν.

—Δὶς ποῦ συνταξειδεύαμε Κυναρισσία-Ζευγολατιό, γνωρίσατέ μου δ)σίν σας. Οἰχαλία. Σ.Λυμπερόπουλος.

—Δίδα «Τζούλιαν» Ἀθήνας. "Ἔλαβον συγγνώμην ἀργοπορίαν. Λευτέραν 10—11 π. μ. θέσιν ὡς γράφετε, ἀναμένω.

—«Λουλοῦδι τοῦ Κομήτη», εἶσαι «Φτερωτὸς ἱππεὰς». «Βασιλόφυτον» Σύρου, πρόσεχε «Ἀνώνυμος συμμορία».

—«Νὰτ Πίγκερτον», «Μαρσὲλ Πρεβώ», «Καταδικασμένε ἱππότα», «Ἀμφίστομε πέλεκυ», ἀπαντήσας εἰς τὰς ἐπιστολάς σας, περμένω. «Ἱππεὺς θανάτου».

—"Ἀνταλλάσσω ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ ὁμόρφες δεσποινίδας τοῦ περιοδικοῦ μας ἡλικίας 14—20 ἐτῶν. Ὅσες μοῦ γράψουν νὰ μοῦ γράψουν αἰσθηματικά, διότι θέλω νὰ μιλήσω γιὰ μιὰ ἀγάπη ποῦ πάω νὰ εὕρω. "Οποια μοῦ γράψει καλλίτερα θὰ τῆς χαρίσω γιὰ πάντα τὴν καρδιά μου. Γράψατε «Πονεμένον διαβάτη, γραφεῖα «Σφαίρας».

—Εἰδυλλιακόν», ὑποταχθῆτε ἄλλως ἀποκαλύπτομεν.

«Σέρλοκ Χόλμς», σὲ προκαλοῦμεν. «Ἱππότας ζωῆς»

—«Ἐλπὶς χαραυγή». Συνοικέσιον ἀδύνατον· ἀργότερον ἴσως. Πίστευε εἰς τὸν ἔρωτά μου· πρὸπάντων σὲ γιατρέψῃς τὴν καρδιά μου καὶ τότε θύμα δικός «ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗΣ»

—«Καρδιοκλέφτη»p "Εφαγες χρλόσητα. Ἀέρα !

«ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗΣ»

—Δακρυσότιστος ὑπαρξὶς τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ Ἀθηνῶν, συγγνώμην διὰ τὴν σιωπήν μου. δὲν σὲ ἐλησμόνησα. Θέλεις ἐπανάληψιν ἀλληλογραφίας,γράψατε «Ἀπελπισμένη ψυχή Ραιδεστοῦ, Ἀδρ)πόλεως, δὸν σὲ Μετόπισθεν, 3ον τάγμα. 9ον λόχον τ. τ 930. Πιστεύω

«

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Περδίκω μ' π'λί μ', 'Ιὲν Σαγγαρίου γειά σ' κι' ἀντίου.

Δὲ στἆλιεγα γώ, οὐρὴ κιψαρή, πὼς ὅτ' ὅρμπους κὶ καταχνιά, καπνὸς κὶ μπούρμπερ', στάχτ' κὶ κουρνιαχτὸς γένετ' οὐ Κεμάλς ὅθε πατήσ' τοὺ κατακαϋμένου τοὺ τσαρχάκ' ; Γιὰ ἔφτασομαν ἰδῶ μὶ τοὺ καλό, κὶ μάειδι φέσ' ἀνιφάν' π' θινὰ στοὺν οὐρίζουντα, μάειδι γουρνουτσάρ'χου. Κάτ' λιανθυντούφεκα δῶθε-κεῖθε, κάπ' τέσσερις χ'λιδοῦλιες ἰαιχμαλώτ'ς κὶ τράβα κουρδέλλα γιὰ τ'ν Ἄγκουρα κι' ἀπέκει γιὰ τ'ν Καισάργεια, νὰ βροῦμι μαθὲς τοὺν Ἀη-Βασίλ' νὰ μᾶς κάν' μπουλαμάδες. Ὅσου γιὰ τὰ μπεριτέρου, αὐτίνα εἶνε μυστικὰ τ'ς ὑπερεσίας κι' ἀπαγουρεύουνται διὰ ξύλου κὶ ρουπάλ', κοινῶς ματσοῦκι, ὑπὸ τ'ς λεγουκρισίας.

Τώρα καρτερᾶς νὰ σ' ποῦ πῶς τὰ καλουπουρεύου ἰδῶ σὰ πέρα κὶ πῶς ξηγιῶμαι μὲ τ'ς τουρκαλάδες ὅθε διαβαίν'με ; Ἄστα κὶ μὴν τὰ ρουτᾶς ντὶπ οὐλότελα. Πιζουπουρᾶμε ἀνιενδότους. Κανιὰ βουλὰ οἱ ἄντρες μ' λιέν' :

—Κυρ-λουχία, ὥρα δὲν εἶνε νὰ σταθοῦμε κανιὰ ψ'χοῦλα ;

—Πάψτε σεῖς, οὐρὲ ζουντόβουλα— χουγιάζ' οὐ ἀϊπουδεκαένεας -- αὐτίνα τὰ κανουνίζ'μι ἐμεῖς οἱ ἀνουτέρ'.

Φάπ! νιὰ καρπαζὰ κι' ἡ πουρεία ἰεξακουλθεῖ χαρμουσύνους. Φιάν'μι σ' ἕνα χουργιό, διατάζου οὐριαία στάσ'. Μπαίνου μέσα στοὺ χουργιό, βρέσκου ἕναν τουρκαλᾶ.

—Ψουμὶ ἔχ'ς, οὐρέ, τ'λιέου.

—Βάρ, τσαούσημ', μ' ἀπουκρίνεται τοὺ χαϊβάν'.

—Μὴ σκιάζισι, δὲ σὲ βαράου, μόνε ψουμὶ ἔχ'ς ;

—Βὰρ ἐκμέκ.

—Μπᾶ π' νὰ σῶμπ' οὐ διάτανους μὲ τοὺ βάρ,... ποιὸν νὰ βαρέσου, οὐρὲ τζερεμέ ; Τοὺ χαϊβᾶ τ' ἰκειός, οὔλου βὰρ κὶ βὰρ τοὺ πάει.

—Ἔλα δῶ, οὐρὲ Ἀλιέκατε, ποὔεισι τουρκομαθές,—λιέου μιανοῦ δικανέα—ἔλα νὰ μ' πῆς ποιὸν θέλ' νὰ βαρέσου τούτους οὐ μουνάντιρους, γιὰ νὰ μὴν τ' σφίξου κανιὰ κλουτσιὰ στοὺ ψυχ'κὸ κὶ τ' ἀλλάξου τοὺν ἀδόξαστου;

—Δὲ σ' λιέει νὰ βαρέσῃς κανέναν οὐ μαύρους κὺρ-λουχίου, θέλ' νὰ σ' πῇ πῶς ἔχ' ψουμί.

—Μ' καλὰ κὶ στραβουμάρα εἶχι νὰ μ' πῇ ἔχου ;

—Μ' ἔτσ' τοὺ λιέν' τοὺ ἔχου στὰ τούρκικα : βάρ, κι' αὐτίνους δὲν ξέρ' τὰ ρουμέϊκα.

—Ἄ, καλὰ λιές, Ἔλα δῶ, οὐρὲ χαραμουφάη, ἰξὸν ἀποὺ ψουμί, τί ἄλλου ἔχ'ς ;

—Σούτ.

—Ποιανοῦ λιὲς σούτ, οὐρὲ ἀκάθαρμα ; Ἰετόλμισις νὰ ἰπιβάλ'ς παρανόμους σιουπὴν σὶ τ' ἰμένα, τθ' ὅπιρ Μήτρους Κουρνόγαλους—νὰ ζήσου—κὶ λουχίας τοὺν ἰβζώνουν—νὰν τὰ χαίρουμαι—κὶ σ'νάμα λιεβέντ'ς μὶ τ' ὄνουμα ; Ἄειτι, μαύρ' μαρμάγκα π' σὶ δάγκουσε, δόλιε!

—Ὄχ', κὺρ-λουχία,—μ' λιέει οὐ δεκανέας—γάλα σ' λιέει πῶς ἔχ' οὐ ἄραχλους, γιατὶ σοὺτ λιέγεται τοὺ γάλα τούρκικα

—Ἔμ, νὰν τ' βράσου γὼ τέτοια γλῶσσα ἀλαμπουρνέζ'κη.

—Βάρ ἰνέκ—ματαλιέει οὐ Τουρκαλᾶς.

—Νὰ σ' ζήσ', τσελεμπῆ μ'. Μ' ἰγὼ σ' χαλιεύου φαγώσ'μου πρᾶμμα κι' ἡ γ'ναῖκα δὲν τρώεται καλουπίχερα μαθές.

—Λάθουν πάλε, κὺρ-λουχία—χουγιάζ' οὐ Ἀλιέκατους—δὲ σ' κραίν'. περὶ γ'ναῖκα, ἰνέκ λιὲν οἱ Τοῦρκ' τ'ς γιλάδες.

—Οὐρέ, σὰν κὶ δὲν ἔχ'νι ἄδ'κου σ' αὐτίνου, οὐρὲ μπύρου μ', νὰ λιὲν γ'ναῖκις τ'ς γιλάδες κί τοῦ ἀνάπαλιν, γιλάδες τ'ς γ'ναῖκες.

Ἄϊ, τί λιὲς κὶ σύ, οὐρὴ Περδικοῦλα μ', δίκηου δὲν ἔχ'νε ; Ἄυτα κὶ μένου

Μήτρους Κουρνόγαλους

Στὴς Μοδιστρούλες

Ψὶ ψὶ ψὶ ὅλη τὴ μέρα, ράβετε ξυλώνετε
καὶ τοὺς νειοὺς μὲ τὸ βελόνι στὴν καρδιὰ [ἀγκυλώνετε.

Σὲ μιὰ δάκτυλογράφο

Τὶκ-τὰκ τῆς μηχανῆς τὰ κουμπιὰ χτυπᾶς μὲ νάζι,
τίκι-τὰκ καὶ μιὰ καρδιὰ γιὰ τὰ μάτια σου σπα- [ράζει.

Α. Ζαννίδης

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Βάλδα ἐμβρός,
κύριος
περικαλῶ χλιαρῶς,
ἵνα μὴ σὲ διέλθω
διαμπερῶς,
ἤγουν διὰ μέσου ὑμῶν
καὶ γὰρ σὲ ἐμβλέπω
διπλόν,
τὸ ὁποῖον
εἰμὶ στοπίον
ἐκ τῆς μεθός,
χυδαϊστὶ
σεσουρωμένος
καὶ ὡς ἐμπρέπει
κατασκευασμένος.
Πίας γὰρ μοῦσθον
τρεῖς ὀκᾶς
ἐγενόμην σταφὶς καὶ μουσταφᾶς,
ἤγουν αὖθις εἰμὶ μεθυσμενάκιον,
αὖθις τὰ κύπελλα θραύω,
καὶ αὖθις ποιῶ τὸν κουτσαβάκιον,
οὐχ ἥττον ξῦλον ποσῶς θὰ φάγω.
Ἐν δούτοις καταβιβάζων τὰς μισέας
καὶ ἀνελχόμενος ὁ βερεσέας,
ἤρχισον ἤδη τὰ παραπατήματα
καὶ τὰ τρεκλίζοντα βήματα,
προσοχὴ γοῦν, Ἀγκαθάγγελε ὀτρηρέ,
μήπως πέσας ἐμβρουμύτως χαμαί,
θραύσῃς τὰ μοῦτρα σου ἀπείρως,
ὅτε θὰ γελάσῃ ὁ χοῖρος,
τὸ ὁποῖον
ἄχ πῶς μᾶς ἐξεπτελίζεις ἀφιλότιμον κρασίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΑΘΩΑ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙΑ

ΣΕ ΒΑΝΩ—ΣΕ ΒΑΝΩ

—Σᾶς βάνω-σᾶς βάνω, δεσποινὶς Λουλοῦ...
—Τί ;... ὤ! παρντὸν μοσιοῦ... ποῦ ;
—Σ' ἕνα αὐτοκίνητο Ἰταλά.
—Τί καλά !
—Πολὺ καλά !
—Κι' ἂν πέσω ξαφνικά ;
—Θὰ πέσετε στὰ μαλακά.
—Δηλαδή, μὸν σέρ ;
—Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ σωφέρ.

—Σὲ βάνω-σὲ βάνω, Λελέ...
—Ποῦ, καλέ ;
—Πάνω σ' ἕνα μιναρέ.
—Κι' ἂν πέσω ἀπ' τὸ μιναρέ ;
—Θὰ σκοτωθῆς, ρέ.

—Σᾶς βάνω-σᾶς βάνω, μαμζὲλ Λιλή...
—Ποῦ, σᾶς παρακαλῶ πολύ ;
—Πάνω σὲ μιὰ ντουλάπα.
—Κι' ἂν πέσω ἀπ' τὴ ντουλάπα ;
—Θὰ κούσετε τὸ Λάπα.
—Κι' ἂν πέσω κάτω ἀπὸ τὸ Λάπα ;
—Ἔ, τότε ἀσφαλῶς θὰ ἰδῆτε τὸν Πάπα.

—Σὲ βάνω-σὲ βάνω, κυρά μου.
—Ποῦ ;
—Μέσα στὴν καρδιά μου.
—Ἀλεποῦ !

—Σᾶς βάνω - σᾶς βάνω, κυρία.
—Ποῦ, κύριε μὲ τὴ φλυαρία ;
—Ἀπάνω στὸ τράμ.
—Κι' ἂν πέσω ἀπὸ τὸ τράμ;
—Μά... θὰ σᾶς κόψῃ, μαντάμ.
—Τώρα πίσω-πίσω τὰ ἴδια !
—Ὤ, σόκιν... ἀκοῦν καὶ δεσποινίδια !

—Σὲ βάνω-σὲ βάνω, Κοκό.
—Ποῦ, Τοτό ;
—Ἀπάνω στὸ βάζο μὲ τὸ γλυκό.
—Κι' ἂν πέσω κάτω, Τοτέ ;
—Φάτο, βρὲ κουτέ.

ΤΟ ΒΑΖΟ

Σὲ μία δ)ίδα τοῦ Παξὶμ

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι
κι' ἀπ' τὴν τρομερὴ ματιά,
σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι
ποὺ μοῦ κάνεις στὰ λεφτά.
Ἀπ' τὸ φοῦρνο εἶσαι βγαλμένη,
—δηλαδὴ παξιμαδὸ—
καὶ πολὺ ξεροψημένη
κι' ἀπ' τὴς ὄψεις σου τὴς δυό.

(Γ. Βοϊβοδοῦρος)

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΡΟΛΛΙΝΑ

Ἔ, ρὲ Χριστὲ μουρμούρη, γιατὶ τὰ τάλλαρα νὰν τὰ λένε τάλλαρα καὶ νὰ μὴν τὰ λένε πεντακοσάρικα, νᾶμαι κι' ἐγὼ τὸ σήμερις πλούσιος, νᾶχῃς καὶ σὺ τὰ κατοστάρικα γιὰ προσανάμματα τῆς φωτιᾶς σου, ρὲ Μανιῶ ἀμείλιχτη καὶ διπλωμάτισσα, ποὺ σ' εἶδα καὶ κριμάτισα ! Ναί, ρὲ κορίτσι μου, ἔτο' εἶνε τὸ πρᾶμμα, ὁ φτωχὸς κι' ἡ μοῖρα του ποὺ λέει κι' ἡ γραμματικὴ τοῦ Κατεβαίνη κι' ὅλο κατεβαίνει καὶ ποτὲς δὲν ἀνεβαίνει τὸ φωνήεντο. Ὅποιος φτωχὸς γεννήθηκε, φτωχὸς θὲ νὰ ποθάνῃ, γιατὶ μὲ τὸ ψιλοκοκό, σωσμὸς δὲ γίνεται. Ἄμα δὲν ἔχῃς τὴν κάσσα τοῦ πατέρα σου, νὰν τὴν ἀνοίξῃς καὶ νὰ πῆς φᾶτε γυναῖκαι τάλλαρα κι' ἀφέντες κολονᾶτα, κι' ἄμα δὲν ἔχεις μάτσο τὰ χιλιάρικα νὰ βαρήσῃς γερὲς μπάζες, μούντζωτα. Τὰ λίγα κοντὰ στὰ πολλὰ θὰ πᾶνε, παληὰ κουβέντα αὐτή. Κι' ἄμα δὲν κελαϊδάῃ τὸ πουγγί σου, δὲ σ' ἐχτιμεῖ ὁ ἄλλος κι' οὔτε μιὰ δεκάρα σημασία σοῦ δίνῃ—ψέμματα ;

Κονόμησα προχτὲ ἕνα κοσπεντάριχο κι' ἔδωσα ραντεβοῦ τῆς τύχης μου στὴ ρουλίνα τοῦ Παληοῦ Φάληρου. Νὰ βλέπῃς ἐκεῖ νὰ κυλάῃ τὸ χρῆμα τῶν ἐφοπλιστάδωνε σὰ λιναρόσπορος—ἀμὰν Λενίν ! Ποντάρω τὸ πρῶτο τάλλαρο, τζῖφος· τὸ δέφτερο ἀμόντε· τὸ τρίτο κάβουρας· τὸ τέταρτο σορόκος· στὸ οὔλτιμο βρέσκω σέκο : σὰ νὰ λέμε τριανταέξε φορὲς τὸ πέντε, πέντε τὸ ἕνα-ἕνα, πέντε τὸ ἕξ-τρία, τρία κι' ἕνα, ἴσον ἑκατὸν ὀγδόντα δραμές. Τῆς πῆρα κι' ἔστριψα. Τί νὰ σοῦ κάνουνε ὅμως τέτοιες ψιλοδουλειές ; οὔτε γιὰ τὴ μηχανὴ ποὺ μ' ἀνέβασε—φορτάκι ἤτανε—δὲ μ' ἔφταξε. Δὲν τὰ ξέρ ις πῶς φεύγουνε τὰ μαγκούφια ; Ἐδῶ παίρνουμε κάθε Σαββατόβραδο ἕνα τσουβάλι μεροκάματα, κι' ἄμα δὲν τσιμπήσω τὴν Τετράδη μπροστάντζα, μάσσημα δὲν ἔχει τὸ ἐπαύριο. Γιατὶ νὰ μὴν εἶχε τὸ ταλλαρό μου, πές, ἄλλα δυὸ μηδενικὰ κοντά του, ν' ἀρμέξω δεκαοχτὼ χιλιάδες δραμὰς—νὰ βγῇ τὸ ἔξοδο τοῦ ναργελέ !

Γιατὶ δὲν καθόμουνα, θὰ μοῦ πῆς, νὰ παίξω κι' ἄλλο, μήμπως κσὶ κερδέψω ; Δὲ βαρύεσαι, ρὲ φουντούκω μου, ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σταυρώσω πάρολη στὴν τράπουλα ποὺ τὴν ἔχω γιὰ κόνισμα καὶ τὴν προσκυνάω κάθε μέρα, καὶ θὰ κάνω προκοπὴ στὴ ρουλλίνα, ποὺ καταπίνει τὰ κατομμύρια ὅσο νὰ πῆς κίμινο !—ξηγήθηκα μοντεκάρλος ;

Ὁ Βλάμης

ΡΟΥΣΣΙΚΕΣ ΚΑΡΑΜΕΛΛΕΣ

Ξανθὴ κοπέλλα τοῦ Βορρᾶ,
ποῦ 'στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου
τὶς καραμέλλες σου πολᾶς
φτηνὰ τόσο πολύ,
Καταλαβαίνεις ἄρα γε
πῶς ἀπὸ τὰ γλυκά σου
ἀπ' ὅλα πειὸ γλυκύτερο
εἶν' ἕνα σου φιλί ; . . .

Κόρη μὲ χείλη κόκκινα
ποῦ στάζουν ὅλο μέλι,
τὶς καραμέλλες σου αὐτὲς
ὅσο κι' ἂν πιπιλίσω,
φανταζεσαι πῶς ἡδονὴ
μπορῶ νὰ νοιώσω τόση
ὅση τὰ ζαχαρένια σου
χειλάκια ἂν φιλήσω ; . . ,

Πάρε τὶς καραμέλλες σου
ποῦ ἀγόρασα ὅλες πίσω
καϊπές μου,(ὦ μὴ ντρέπεσαι!)
τί πρέπει νὰ πληρώσω
γιὰ νὰ μ' ἀφίσῃς στὸ μικρὸ
καὶ κόκκινό σου στόμα
γιὰ μιὰ μικρὴ μόνο στιγμή,
ἕνα φιλί νὰ δώσω ; . . .

Μιμῆς

Εἰς ἐρωτοχτυπημένον

Γιατρεύ' ἡ πεῖνα κι' ὁ καιρος
τὸν πιὸ θερμὸ ἔρωτά σου,
μ' ἂν ἴσως θέλεις γιατρειὰ
πιὸ σύντομη : κρεμάσου !

(Νάσος)